8 LEI

AVENTURA

ROMANE DE ACȚIUNE ȘI PASIUNE

FELIX CELVAL

CAPTIVĂ IN INSULA VAMPIRILOR

SUPLIMENT GRATUIT
la REALITATEA ILUSTRATĂ
Număr Special de Crăciun
1939

„ A V E N T U R A ”
Romane de acţiune şi pasiune

FELIX CELVAL

CAPTIVĂ ÎN INSULA VAMPIRILOR

Traducere de
PAMFIL BUIA

Cuprins

CAPITOLUL I. O VANĂTOARE CU PRIMEJDII.....3
CAPITOLUL II. HOCK, VRĂJITORUL.....21
CAPITOLUL III. VAMPIRII NOPŢII.....30
CAPITOLUL IV. BLONDA CAPTIVĂ.....42
CAPITOLUL V. MICUL REGE AL OAMENILOR DIN COPACI 50
CAPITOLUL VI. JACK ŞI ELSA.....55
CAPITOLUL VII. FOC ÎN JUNGLĂ.....60
CAPITOLUL VIII. MISTERELE INSULEI ÎNSÂNGERATE.....67

CAPITOLUL I.
O VANĂTOARE CU PRIMEJDII

— Bagă de seamă, Jack. N-o lua înainte.

— De ce?

— Nu înainta fără să te uiţi mai întâi bine în jurul tău şi să observi cu atenţie mai ales copacii.

— Dar de ce ţi-e teamă?

— De ce e mai rău!

— Ce anume, spune!

— De vreo panteră care în Borneo[1] sunt mai primejdioase decât un tigru din Bengal. Dayacii[2] spun că fiarele acestea vin din iad şi că menirea lor e să pedepsească pe aceia care pătrund prea departe în pădurea misterioasă, unde se mai slujesc ceremonii sălbatice şi se ţin obiceiuri sângeroase, pe care nici unui străin nu i-a fost dat încă să le vadă.

— Pentru că niciun explorator n-a avut energia fratelui meu Willie, sau încăpăţânarea care mă caracterizează mai ales pe mine, domnişoară Elsa. Căci noi nu suntem oameni care să ne dăm înapoi când pornim într-o întreprindere şi te asigur că…

— Sst! Tăcere!

— De ce?

— Dou-long-mor, Dayacul nostru, ne face semn să tăcem… Câinii au dulmecat se vede vreo urmă proaspătă.

— E adevărat, câinii trag de curele cât pot. Momentul devine palpitant. Nu-i asta şi părerea d-tale, Elsa?

---

[1] Insulă din arhipelagul Sonde, în care Olandzii şi Englezii au posesiuni importante. Borneo este, după Australia, cea mai mare insulă de pe glob.

[2] Dayacii sunt un trib băştinaş din insula Borneo.

— Da, dar păstrează-ţi sângele rece, te conjur, Jack. Ascultă sfatul meu.

— n-o fi doar cine ştie ce dihanie din poveştii spuse ironic tânărul, la te uită, mi se pare că zăresc o blană neagră care se furişează printre lianele de deasupra noastră… Să trag?

— Nu, dacă nu eşti absolut sigur că omori fiara. Ah!… se pregăteşte să sară! Bagă de seamă!…

Dar o detunătură scurtă o întrerupse. Jack şi trăsese în panteră.

— Sfinte Dumnezeule! exclamă tânăra fată. Dacă ai rănit-o numai uşor, o să fie vai de capul nostru.

Ea puse mâna pe trăgaciul carabinei „Express” pe care o ţinea în mână, ca să fie imediat gata să răspundă atacului furios pe care-l prevedea.

Acela care săvârşise această imprudenţă vânătorească, voia tocmai să-i puie o nouă întrebare, când un urlet feroce străbătu aerul.

— Aoleo! strigă acum dayacul Dou-long-mor. Este o femeie.

— Cu atât mai rău! murmură fata… Repede, Jack, repede, încarcă din nou puşca! Nu trebuie să pierdem nicio clipă. Când prinţesa neagră va ataca, secundele de nehotărâre riscă să devie mortale.

— Atunci, e rândul meu să-ţi spun să bagi de seamă, Elsa. Dă-mi voie să te protejez şi să mă aşez în faţa d-tale… O Doamne, ce săritură! Măreaţă, cu adevărat măreaţă.

Pantera neagră sărise ca o săgeată din vârful lianelor, unde se tupilase şi căzuse asupra celor patru câini, ale căror lătrături furioase, umpleau pădurea cu o simfonie uluitoare.

— Foc! strigă dayacul. Trageţi în ea!

Urlete de agonie răspunseră îndoitei detunături a carabinei Elsei şi a aceleia a tovarăşului ei.

Doi câini, cu burţile sfâşiate, zăceau în iarbă, iar fiara sărea în jurul lor sfârtecându-i…

Ceilalţi doi câini înşfăcaseră pantera, care îi târa în salturile ei năprasnice şi probabil că ar fi avut şi ei aceiaşi soartă crudă, dacă Jack, care se apropiase de grup, n-ar fi tras un al doilea cartuş, care sfărâmă aproape falca însângerată a fiarei,

— Ce nebunie! strigă Elsa. Ce-ţi trece prin gând, Jack. Dou-long-mor, sări în ajutorul lui!

Dayacul se repezi, Trăsese din teacă un iatagan greu şi ascuţit, şi-l învârti cu amândouă mâinile deasupra capului.

Dar Jack, absorbit de lupta care se da între câini şi panteră, nu-l vedea şi de aceea stătea oarecum în calea loviturii grozave pe care dayacul se pregătea s-o dea.

Iataganul nu lovi deci cu precizia necesară şi nu reuşi decât să rănească din nou fiara.

— Dă-te înapoi! strigă fata îngrozită. Jack, pentru numele lui Dumnezeu, ia seama.

La rândul ei, ea se repezi şi-l dădu la o parte pe camaradul ei.

Dar în aceeaşi clipă, pantera adunându-şi toate puterile, făcea o nouă săritură furioasă şi se azvârlea asupra haitei agresorilor ei, în care ghearele-i de oţel făceau o pârtie însângerată.

Din fericire, Elsa veghea.

Şi cu o prezenţă de spirit uimitoare, ea descarcă carabina în ochiul fiarei.

Craniul panterei se făcu ţăndări, cum se sparge o nucă, dar unul din câini îşi mai găsi moartea în ultimele convulsiuni ale monstrului negru, care poseda cu adevărat o formidabilă vitalitate.

— Ce diavol! strigă Jack. Rareori mi-a fost dat să văd o fiară care să se împotrivească cu atâta îndârjire omului. Mi-a omorât cei mai buni trei câini pe care i-am avut…

— Şi n-a lipsit mult să ai aceeaşi soartă, adăugă fata… mi se pare că te-a rănit, Jack?

— O simplă zgârietură, care mi-a rupt mai întâi haina, apoi cămaşa şi în cele din urmă puţintel şi umărul. Dar n-

o să fie nimic.

— Se poate, dacă am fi în Europa; dar în Borneo, cea mai mică rană are câte odată urmări funeste, când neglijezi s-o cauţi. Dă-mi voie s-o văd, te rog, Jack!

— Dar cum se poate, Elsa! spuse tânărul încurcat.

— Haide, haide, porunci fata, nu mai face fasoane. Nu te împotrivi atâta dacă nu vrei să capeţi un acces de friguri. Nu uita. Te rog, că sunt fiica doctorului Elias Brouwer şi că mă pricep şi eu destul la îngrijitul rănilor… Lasă-mă deci să-mi văd de treabă şi nu mai vorbi degeaba.

— Mă supun, murmură tânărul, învăluind pe infirmiera lui cu o privire în care admiraţia se întrecea cu recunoştinţa. Îţi mulţumesc, Elsa!

Tânăra fată deschisese o mică trusă farmaceutică, care conţinea toate obiectele trebuincioase unui pansament.

În câteva clipe ea îi rupse cămaşa care se lipise de rană şi făcu să iasă la iveală o rană plină de sânge destul de adâncă.

— Câţiva milimetri mai mult şi artera ar fi fost atinsă, spuse ea. Nu eşti deloc pretenţios dacă susţii că asta e numai o zgârietură.

Ea puse pe rană un tampon de vată îmbibat cu alcool, ceea ce smulse lui Jack un suspin adânc…

— Te doare, nu-i aşa?

— Nu… deloc!

— Ba chiar ţi-o fi făcând plăcere, hai?… spuse ea ironic şi-şi continuă repede îngrijirile. Ştiu că trebuie să te doară al dracului, dar n-am ce face. E nevoie să dezinfectăm o rană, mai ales când trăim în mijlocul unei clime atât de nesănătoase. Ghearele unei pantere negre, nu sunt tocmai instrumente de chirurgie puse la adăpost de orice infecţie…

— Ce noroc am că am dat de o infirmieră atât de iscusită, în mijlocul acestei păduri primejdioase!… spuse tânărul. Mai să mă mustre cugetul că am contribuit la moartea acestei pantere, căci ea mi-a procurat norocul de

a fi îngrijit de mâinile d-tale. Şi aceasta va fi un moment din viaţa mea pe care nu-l voi mai uita niciodată…

— Lasă astea! răspunse Elsa roşindu-se puţin.

Ea se prefăcu că-şi concentrează toată atenţia asupra pansamentului pe care-l executa cu o pricepere de adevărat doctor… Dar, în realitate, ea se pleca atât de absorbită asupra lucrului ca să-şi ascundă turburarea pe care i-o pricinuiseră cuvintele rănitului.

Aceasta o contempla cu dragostea unui drept credincios prosternat în faţa unei icoane.

— Parcă am fi în paradis! murmură el. E raiul pe pământ!… îmi face impresia că suntem singurii locuitori ai acestei păduri, fantastică prin uimitoarea ei vegetaţie, şi că Dumnezeu tatăl ne va apărea din dosul vreunui banan, pentru a ne spune să luăm seama la demonii cari trebuie să fie geloşi de intimitatea noastră… Sfinte Dumnezeule, ah, dă-te la o parte! Bagă de seamă…

El smulse repede din teacă o baionetă de retezat crengi pe care o purta la centură şi cu o lovitură tăiase în două un fel de liană verde ce atârna deasupra capului tinerei fete.

— Ce s-a întâmplat, ce-i în raiul d-tale pe pământ? spuse aceasta.

— Un şarpe! murmură Jack.

Fără să vrea, Elsa se-nfioră zărind pe pământ capul, mic şi hidos al unei reptile, nu mai mare decât o floare, dar cu nişte fălci larg deschise ce lăsau să se vadă doi colţi cu adevărat primejdioşi.

— Un botrop? murmură ea îngălbenind.

— Da, un botrop verde! preciză Jack, una din cele mai primejdioase reptile veninoase din această regiune ecuatorială. Se pregătea să cadă dintr-o cracă asupra d-tale; din fericire am zărit-o la timp şi am făcut-o nevătămătoare… Dar am trecut printr-o spaimă…

— Jack, şopti fata. Mi-ai salvat viaţa.

— Ea îi întinse tânărului tovarăş mâna, şi el o simţi tremurând puţin în mâna lui.

— Tată-meu va fi de două ori bucuros că v-a primit sub acoperişul lui, pe d-ta şi pe fratele d-tale. Frida, mătuşă-mea, îşi va adăuga şi ea mulţumirile la mulţumirile lui pentru salvarea mea.

De data aceasta Jack se simţea tare încurcat.

Elsa îl privea cu atâta recunoştinţă, încât băiatul se turbură şi, roşind, nu găsea nicio frază pentru a exprima fetei bucuria pe care o simţea, dându-şi seama de simpatia ei.

Şi cu toate acestea nu era un tânăr timid.

Jack era un adolescent frumos şi puternic.

Nu mai putea fi numit băiat, căci împlinise!8 ani şi toată lumea îi da chiar mai mult decât vârsta lui. Ai fi jurat că are 25.

Dar, când vedea ochii mari ai Elsei Brouwer privindu-l cu o expresie care spunea multe, tânărul se simţea cu adevărat un copilandru. El îngăimă câteva cuvinte ce nu puteau fi înţelese, în şoaptă, ca un şcolar prins cu vreo greşeală.

Else Brouwer n-avea totuşi decât!6 ani de abia împliniţi.

Era de statură mijlocie, ca cele mai multe olandeze, dar avea trup de statuie care ar fi înfăţişat minunat graţia şi tinereţea.

Corpul ei mlădiu se dezvoltase în libertate în hainele comode pe care le purta pentru a cutreiera jungla marii insule malaieze.

Purta în asemenea ocazii o rochiţă scurtă şi largă. Cizme de piele şi o vestă strânsă în talie cu o centură, în care erau vârâte un toc de revolver „Colt” cu arma în el şi un pumnal lung care nu părăseşte niciodată pe colonizatorii din Borneo când pleacă să cutreiere pădurile.

O cască colonială de pânză cenuşie acoperea un păr bogat de aur, care înconjura capul fetei cu o adevărată diademă regală şi din care câteva bucle nebune fluturau deasupra a doi ochi frumoşi, cafenii, a unui nas drept şi a unei guri expresive, mai ales când un zâmbet sprinţar

lăsa să i se străvadă dinţii mici şi foarte albi. Zâmbetul acesta înfrumuseţa figura vioaie a Elsei şi o făcea cu adevărat adorabilă.

Ea era un vânător desăvârşit şi rareori vânatul scăpa de glontele carabinei ei sau de acela al puştii grele Wincester, pe care le mânuia cu aceiaşi uşurinţă.

Iar Jack Dickson era încântat că poate avea o tovarăşe atât de bună în expediţiile aventuroase prin mlaştinile şi tufişurile marilor păduri din Borneo, pe care le explora, aproape în fiecare zi, pentru a studia fauna şi flora acestei sălbatice regiuni ecuatoriale.

Căci Jack, cu toată vârsta lui fragedă, era un naturalist desăvârşit.

Se pasionase din copilărie pentru studiul animalelor şi plantelor şi obţinuse marele premiu de onoare al Societăţii de ştiinţe din Londra pentru memoriul lui asupra speciilor marilor maimuţe dispărute şi asupra pitecantropului[3] fosil din Java.

Iată de ce Jack, care nu avea altă rudă decât pe fratele său, inginerul Willie Dickson, acceptase cu bucurie să-l întovărăşească în Borneo, unde o societate financiară îl trimisese ca prospector de mine diamantifere, în interiorul marii insule.

Tânărul nădăjduia să-şi completeze aci studiile sale de naturalist prin observaţii personale.

Dar începuturile celor doi fraţi nu fuseseră încununate de un mare succes.

Insula Borneo era o regiune foarte greu de cutreierat, iar populaţiile care locuiesc în interiorul ei nu primesc cu plăcere pe străinii cari caută să le pătrundă tainele.

Cei doi fraţi nu putuseră obţine de la dayacii de pe coastă bărcile lor speciale şi înguste — aşa zisele „prahus” şi barcagiii necesari pentru a urca cursul apelor ce erau singurele drumuri deschise în adâncimea mlăştinoasă a pădurii virgine ecuatoriale.

[3] Maimuţa-om, făptură de trecere între maimuţă şi om, şi din care s-au găsit în Java câteva oseminte fosile.

Încercaseră atunci să învingă natura duşmănoasă şi să plece fără escortă şi fără călăuză pe fluviul Barito, pe care socoteau să plutească până la munţii din centrul insulei, unde fuseseră semnalate zăcăminte de diamante.

Dar un acces de febră pernicioasă doborâse pe Willie şi cei doi exploratori fuseseră siliţi să-şi întrerupă călătoria pentru a cere adăpost doctorului olandez Elias Brouwer care îi primise cu o bunătate şi o bunăvoinţă fără de margini.

Doctorul trăia în centrul pădurilor sălbatece, într-o clădire ridicată pe stâlpi, ca preistoricile case lacustre.

El, tânăra lui soră Frida şi fiica sa Elsa erau cunoscuţi de toţi malaezii coastei de sud şi de toţi dayacii, „tăietori de capete” de prin pădurile virgine înconjurătoare.

Elias era un fel de misionar care căuta să creştineze pe locuitorii sălbatici ai marii jungle şi care, pe deasupra, îi şi îngrijea când erau răniţi sau bolnavi.

Toată lumea avea pentru el o adevărată veneraţie şi guvernatorul olandez îl preţuia ca pe unul din cei mai perfecţi agenţi de propagandă europeană din districtul lui.

Ar fi putut obţine o slujbă mult mai importantă la Java sau la Sumatra, dar ţinea să rămână în Borneo, în modesta plantaţie unde trăia, în mijlocul pădurilor şi aproape de fluviul pe care îi veneau din când în când ziarele din Europa, şi uneori vizite de ale plantatorilor de pe coasta de Sud, cu care întreţinea legături cordiale.

Frumuseţea sorii sale Frida, şi aceea a fiicei sale Elsa erau o adevărată atracţie pentru colonizatorii care mureau de urât prin acele locuri, dar cele două tinere fete nu erau nici cochete nici uşuratice; amândouă nu ştiau ce e flirtul şi niciuna, nici cealaltă, nu voiau să-l părăsească pe doctorul Elias pentru a urma pe vreun soţ într-o reşedinţă mai puţin singuratecă.

Elsa şi Frida primiseră pe Willie şi pe Jack Dickson cu multă amabilitate şi voie bună. Inginerul, încăput pe mâinile devotate doctorului şi ale Fridei, îşi recăpătase

repede puterile pe când Jack, călăuzit de vioaia Elsa în toate împrejurimile plantaţiei, nu întârziase să dea piept cu toate emoţiile acelei naturi ciudate, emoţii care satisfăceau sufletul lui savant naturalist şi pasiunea lui pentru vânătoare.

Astfel întâlnise el pantera neagră care îl dăruise în acelaşi timp cu o rană adâncă «Iar şi cu îngrijirile pline de gingăşie ale Elsei, îngrijiri care îi treziseră o turburare ce-l încânta şi-l entuziasma.

— Îţi vor trebui acum câteva zile de repaus, conchise tânăra fată, isprăvind pansamentul provizoriu. Nu vei putea să-ţi reiei călătoria, înainte ca această rană să se cicatrizeze. Rana pricinuită de o panteră neagră nu poate fi luată nici odată în glumă căci ceea ce atinge gheara ei trebuie căutat cu multă grijă.

— Noroc că ea nu a avut tot putere al ei, se auzi deodată vocea dayacului Dou-long-mor.

Vânătorul sfârşise jupuitul pielii negre şi arăta acum Elsei o mică săgeată ciudată pe care o descoperise în umărul panterei.

— O săgeată? exclamă fata întinzând mâna ca s-o ia şi s-o examineze mai de aproape.

— Tu bagă seamă, o sfătui dayacul. Săgeata de la Nigriţoşi otravă!… Rău tare, rană!

— Cum? exclamă Jack cu interes, există vasăzică „nigrili” prin meleagurile acestea?

— Vede şi tu, Thuan[4], spuse Dou-long-mor.

El întinse lui Jack o ţeapă lungă şi ascuţită al cărei vârf se rupsese, probabil, în atingere cu un os al fiarei.

— Pantera fost foarte bolnav când aruncat la noi, lămuri dayacul, altfel toţi noi morţi acum când sărit la noi… otrava de la nigriţoşi taie mult puteri!… Tare rău… Pericol mare!

Elsa nu spuse nicio vorbă. Ea privea săgeata ruptă cu o spaimă atât de mare încât tovarăşul ei fu foarte uimit.

[4] Thuan, expresie întrebuinţată de Dayaci şi de Bataci pentru „domn” sau „stăpân”.

— Haidem repede acasă! spuse ea deodată. Trebue să arătăm tatii săgeata, nu-i aşa Dou-long-mor?

Dayacul dădu din cap.

— Dacă Nigriţoşi vânează aici, poate şi Alfuruşii caută taie capuri pentru Serbarea Sângelui. Repede spunem la doctor şi strângem toate femei la fermă.

— Alfuruşi?... exclamă Jack, Alfuruşi în Borneo?

— Da, un trib alungat de malaiezi şi de trupele guvernatorului olandez din Celebe s-a refugiat în munţii din centrul insulei. Câteodată coboară în vale... ca să prade şi să asasineze.

Ea scăzuse glasul, parcă se temea să nu fie auzită.

Jack observă că fata strecură două gloanţe în ţevile carabinei ei şi-şi cerceta apoi pistolul ca să-i fie la îndemână.

— Să fie vreo primejdie, Elsa?

— Totdeauna e primejdie când Alfuruşii cutreieră pădurile. Băutorii de sânge sunt mai cruzi decât fiarele cele mai sălbatece... Sunt adevăraţi monştri.

— Bine! răspunse liniştit tânărul; atunci nu vom şovăi deloc când ne va ieşi vre-unul din ăştia în cale.

Avea un aer atât de hotărât încât Elsa îl privi cu o adevărată satisfacţie.

— Îmi plac ochii d-tale când au străluciri de astea Jack. Eşti un om energic care nu-şi ştie singur valoarea.

Primejdia, în loc să te abată, te înviorează şi te face îndrăzneţ. Este o mare calitate pentru explorator.

Ia te uită, acum roşeşti ca un timid!

Ce băiat ciudat eşti! Din fericire, mi-am putut da seama cu ochii mei de curajul pe care-l ai! Haide, vino-ţi în fire şi gândeşte-te că putem fi pândiţi aici de după fiecare copac sau tufiş.

Alfuruşii sunt duşmani din cei mai răi, adevăraţi diavoli...

Jack părea că nu se sinchiseşte câtuşi de puţin de rana de la umăr. Îşi încărcase puşca Winchester şi-şi verificase încărcătorul browningului, cuţitul de vânătoare îi era la

îndemână în teacă, la cingătoare; pe scurt, tânărul naturalist era gata să pornească la luptă cu orice duşman i-ar fi ieşit în cale şi ar fi încercat să-i oprească de a se întoarce acasă.

Pentru mai multă siguranţă, îl însărcină pe dayacul Dou-long-mor să pornească înainte, pentru a deschide drumul şi să exploreze poteca îngustă care de-abia se vedea în vegetaţia îmbelşugată şi care ducea spre plantaţia doctorului Elias.

Elsa, cu toate protestele ei, trebui să meargă la mijlocul „lanţului indienesc”, între dayacul dinainte şi Jack Dickson care o urma. Degeaba susţinea ea că cunoaşte mai bine pădurea virgină, deci ar putea recunoaşte mai uşor decât tânărul englez piedicile şi capcanele puse în calea lor, ea trebui să cedeze faţă de voinţa dârză a naturalistului; se resemnă deci zâmbind, şi se supuse.

Cu ochiul la pândă şi cu armele pregătite de atac, ei porniră cu băgare de seamă, mergând mai mult de o oră, fără să descopere ceva suspect.

Totuşi Jack Dickson se minuna de zborul nezgomotos al câtorva lilieci uriaşi. Corpul unuia din ei, de mărimea unei pisici mijlocii, fu cât pe aci să-l lovească în faţă la cotitura unei poteci.

— Vampiri? exclamă el mirat. Marii lilieci ecuatoriali!… N-aş fi crezut niciodată că se găsesc în insulele arhipelagului Sonde.

Elsa nu-şi putu stăpâni un fior de spaimă.

— În Borneo se spune că ei întovărăşesc totdeauna pe „Băutorii de sânge” în expediţiile lor crude. Sunt nişte spurcăciuni fioroase care mă înspăimântă. Maică-mea a murit din pricina unei anemii pernicioase pentru că nişte lilieci de-ăştia au atins-o într-o noapte cu furtună. Ei poartă o boală în aripile lor.

— Alfuruşi trimit somn cu ei la oameni din plantaţiile, se auzi acum vocea dayacului Dou-long-mor. Thuan bagă bine seamă şi nu dormi afară, când „Băutori de sânge” zboară pe cer.

— Şi când şi ceilalţi „Băutori de sânge” cutreieră pădurile, continuă fiica doctorului Elias.

Jack ascultă cu toată atenţia. Venise în Borneo după ce mai întâi studiase istoria marii insule malaieze şi cetise tot ceea ce exploratorii scriseseră privitor la această regiune misterioasă.

Borneo mai ascunde taine pe care nici olandezii de pe coastele de sud, vest şi est nu reuşiseră să le dezlege.

Triburile de Negrili se refugiaseră în munţii părţii centrale unde se spunea, după câte susţineau dayacii, că făcuseră alianţă cu uriaşele maimuţe antropomofe, urangutanii, din cari multe perechi dezertau din pădurea virgină pentru ca să se stabilească pe înălţimile singuratece.

— Oamenii fosili din epoca cuaternară vor fi făcut odinioară la fel cu marile maimuţe, ale căror rase le găsim amestecate cu acelea ale primatelor, strămoşii noştri. Pitecantropul din Java n-are altă origină. Biologia ignorează încă multe din problemele vieţii.

— Ce-ti tot mormăi acolo ca pentru tine Jack? întrebă Elsa curioasă.

— Visam, răspunse naturalistul. Mă gândeam că natura încă n-a dezvăluit toate misterele ei ştiinţei noastre şi că noi credem a cunoaşte cine ştie ce lucruri uimitoare, când de fapt nule cunoaştem absolut deloc nici cauzele, nici efecte, nici motivele. Vedem dar nu putem lămuri ceea ce vedem.

În clipa aceasta se auzi un ţipăt ce venea dinspre un tufiş des.

— Cineva strigă după ajutor, spuse Elsa.

— Aşa-i, răspunse Jack Dickson. Trebuie să vedem ce e.

Voia să se năpustească spre locul de unde venea strigătul, dar fata îl opri.

— Nu te aventura singur în pădure, Jack Ar fi o mare imprudenţă.

— Trebuie totuşi!

— Să nu ne împrăştiem acum forţele. Moartea poate că

ne pândeşte printre tufişuri, în stânga, în dreapta, sau poate deasupra capetelor noastre. Copacii sunt aliaţi foarte preţioşi ai indigenilor. Batacii din Celebe se pricep chiar să parcurgă distanţe mari, sărind din copac în copac.

— Atunci să fim cu ochii în patru şi la frunzişul de sus al arecherilor, saguatierilor ferigelor gigantice şi paletuvierilor, răspunse naturalistul. Toate sunt ascunzătoare minunate pentru maimuţele cu faţa de om sau pentru oameni cu faţa de maimuţă.

De-abia îşi opri un strigăt de admiraţie, arătând cu mâna nişte flori curioase, ale căror ciorchini, agăţate de tulpini subţiri, păreau nişte insecte uriaşe, îmbrăcate în vestminte cu mii de culori.

— Orhidee!... Ce splendide orhidee... Ce minune dumnezeiască! Priveşte-le, Elsa! Ai crede, cu adevărat că sunt nişte insecte fluturi sau chiar nişte şopârle vii împodobite cu nestimate miraculoase... Ce minune! Nu mi-a fost dat să mai văd un lucru atât de minunat!... Ciudată floră ecuatorială! Ce surpriză!

— Da, şi unele din ele înlănţuiesc pe îndrăzneţii care dau în cursele întinse de ele trecătorilor, îl completă Elsa, oprindu-l pe Jack de braţ. Ai auzit, desigur, de „Dionea” prinzătoare de muşte, de această orhidee canibală,

— Fireşte!

— Ei bine, aici dionea cea lacomă este înlocuită prin drosera uriaşe, care-şi încolăceşte tentaculele în jurul prăzilor vii şi le înlănţuie în braţele ei cum ar face un adevărat şarpe, până ce nenumăraţi peri ai acestei plante carnivore au otrăvit victima cu veninul lor. Este planta cea mai primejdioasă care există pe lume.

Strigătele de durere începură din nou să umple văzduhul. Nu mai încăpea îndoială că o fiinţă omenească era torturată într-un chip crunt.

Şi urletele acestea lugubre în mijlocul semi-obscurităţii pădurii virgine, păreau şi mai înspăimântătoare pentru că nu se ştia care le era pricina.

Dayacul se întinse la pământ. Îşi lipise o ureche de pământ şi asculta fără să facă cea mai mică mişcare.

— Lasă-l că ştie el ce face, spuse Elsa. Dou-long-mor se pricepe foarte bine să adulmece urmele şi o să reuşească să stabilească în ce direcţie trebuie să ne îndreptăm ca să putem veni în ajutorul celui care ţipă.

Vânătorul nu rămase prea multă vreme în poziţia aceasta. Jack îl văzu ridicându-se cu o săritură şi arătând apoi spre un punct din oceanul de verdeaţă care-i înconjura.

— Să-l urmăm pas cu pas, spuse Elsa, pornind în urma lui.

Nu era nevoie să stimuleze înflăcărarea tânărului naturalist, care o luase la goană înaintea lui, şi reteza cu cuţitul de vânătoare toate lianele spinoase şi toate crăcile care tăiau calea tovarăşei sale.

Cu chipul acesta ajunseră într-un luminiş şi înţepeniră de groază în faţa priveliştii ce se dezvăluia ochilor lor.

O plantă uriaşă, a cărei ciudăţenie izbi imediat pe tânărul naturalist, se încolăcise în jurul corpului gol al unui fel de pitic care se străduia, în zadar, să se libereze din încătuşarea ei.

Probabil că fusese aruncat de mâini criminale în mijlocul desişului de tentacule al plantei asasine, care-şi strânsese braţele ca sute de cleşti vegetali, înzestrate cu ţepi ascuţite cari se înfigeau în carnea tremurândă şi păreau că simt o voluptate oribilă de a înmulţi la nesfârşit suferinţele captivului.

— „Drosera antropofagă”! exclamă Elsa cu groază. Orhideea sângeroasă, aliata Alfuruşilor şi a Batacilor din Celebe…

— Nici odată n-aş fi crezut cu putinţă o asemenea grozăvie! murmură Jack, înaintând cu cuţitul.

Dou-long-mor, la rândul lui, scosese din teacă iataganul dayac, care retează un cap de om ca pe o tulpină de floare, şi înainta încet, dar cu un mers pânditor ca o pisică ce se pregăteşte să sară.

De bună seamă ca dayacul se temea. El socotea că orhideea uriaşă e un fel de monstruozitate conştientă, şi se ţinea în apărare.

Jack, pe care-l îmboldea curiozitatea-i de naturalist, se azvârlise înainte spre planta feroce şi ridica acum cuţitul ca să taie tentaculele spinoase ce strângeau în cleşti prada-i vie. În clipa aceasta un strigăt al Elsei îi micşoră imediat înflăcărarea.

— Jack!... Ce nebuniei Bagă de seamă!

Instinctiv, naturalistul sări înapoi.

Era şi timp căci, ivindu-se pe neaşteptate din mişuiala de tentacule cilindrice care se mişcau ca un pachet de şerpi în centrul plantei, o liană hidoasă, acoperită cu spini, se precipitase spre el, împărţindu-se în două părţi care aveau asemănarea unor gheare de pasăre de pradă.

Tânărul, atins de aceste tentacule, simţi arsura grozavă a spinilor cari veniseră în atingere cu pielea lui. Nu lipsea mult să fie încătuşat în acest cleşte cărnos care i-ar fi imobilizat braţul şi l-ar fi târât, fără îndoială, spre inima dreserei, care seamănă cu un cap de meduză înconjurat de reptile înfricoşătoare.

Din fericire strigătul Elsei îi atrăsese atenţia la timp şi el reuşise să se tragă destul de repede înapoi spre a nu fi apucat de cleştele vegetal care vibra convulsiv la câţiva centimetri de obrazul lui.

O lovitură viguroasă a cuţitului lui de vânătoare reteză un braţ al lianei hidoase, care căzu pe pământ. Din ea începu să se scurgă o sevă ca sângele, al cărui miros de migdale amare uimi pe naturalist.

— Acid cianhidric, murmură el. Otrava pe care o distilează aceste numeroase ventuze sugătoare, probabil că e fabricată de caliciul plantei, care e un laborator primejdios... Moartea prăzilor vii ai acestei înfricoşate orhidee, se produce desigur prin paralizia progresivă a inimii...

Vorbind astfel, el examină pe piticul al cărui corp era mereu scuturat de încercările deznădăjduite pe cari le

făcea ca să scape de braţele cleioase ale perfidei drosere.

— Trebuie să-l liberăm mai repede, spuse el, nu mai are nici măcar puterea să strige după ajutor. Este complet istovit.

Tânărul lovea cu putere în vălmăşagul hidos şi mişcător al tentaculelor pe care le tăia şi le împrăştia pe iarbă.

Dar planta se apăra ca o fiinţă vie. Ea biciuia văzduhul cu braţele-i feroce, ale căror ţepi se contractau şi se întindeau iarăşi cu un fel de furie nebună. În felul de apărare al acestei uluitoare plante era ceva care făcea să ţi se oprească mintea în loc.

— Floare-şarpe! Floare-caracatiţă! Putere grozavă! Tocmai ca o fiinţă vie. Dracu şade în ea. El face la ea să fie tare hain... Ea nu vrea murit ca să dau drumul la om pitic până nu mistuit pe el.

— Groaznic sfârşit pentru bietul sălbatec! Parcă ar fi o muscă prinsă de un păianjen... Cum de a putut săracul să se lase prins în braţele acestei plante canibale?

Dou-long-mor avu un zâmbet şiret.

— Alfuruşi vinovat. Nu putut scăpa de el şi Alfuruşi aruncat pe el în braţele de la floarea-caracatiţă... Thuan înţeles?

— Iar o crimă datorită „Băutorilor de sânge”, lămuri Elsa tânărului englez.

Jack o observă în acelaşi timp că păleşte şi că pune repede mâna pe carabină.

— Colo sus e o iscoadă, îi şopti ea. Am zărit acum o clipă o umbră în tufiş... Păzeşte-te!

În acelaşi moment un fel de lancie ascuţită, cu mânerul scurt şi umflat, cădea de sus şi se implânta în pământ la câţiva paşi de tânărul englez.

Detunătura carabinei Elsei tulbură imediat tăcerea şi fu urinată îndată de căderea unui corp negru care se prăbuşi la pământ cu un zgomot înăbuşit destul de înfricoşat.

— Bravo Elsa! Bine i-ai răspuns, strigă Jack mulţumit.

Tânăra fată nu răspunse nimic.

Ea se aplecă repede peste sălbatecul care le căzuse din

cer la picioare şi arăta cu mâna, plină de spaimă, ’spre două capete omeneşti care sângerau încă şi pe care le purta atârnate de gât. Păreau că fuseseră de curând tăiate.

Ne pândea pe noi… Semenii lui desigur că

— Un… Alfurus! gângăvi ea îngrozită… nu sunt departe… Doamne, o să reuşim noi să ne întoarcem acasă?… Moartea ne pândeşte din toate colţurile…

— Dar lucrează cam în bobote, răspunse Jack. Dovadă că sălbatecul ăsta a vroit să ne omoare pe noi şi a căzut el cel dintâi. Eşti o bună ochitoare şi l-ai nimerit în plin. Bravo. Sunt încântat că am o asemenea tovarăşe!… Meriţi un premiu pentru felul cum l-ai doborât pe ticălosul acesta! Admirabil!

— Dar faptul acesta va face pe Alfuruşi să caute să se răzbune împotriva mea, răspunse fata serioasă… Dacă omul acesta moare şi semenii lui îl vor găsi…

— Vor cere socoteala aceluia care a creat floarea caracatiţă, replică Jack. Opreşte-te, Dou-long-mor, Nu mai tăia ghearele droserei. I-a dat drumul în sfârşit prizonierului ei. Hai să-l ducem undeva mai de parte, la adăpost… şi pe urmă să aruncăm pe cestălalt pradă în tentaculele lacome ale monstrului verde.

— Cum, de ce să-l arunci pe cestalalt acolo? întrebă Elsa.

— Da, vreau să înşel astfel bănuielile Alfuruşilor şi să-i fac să creadă că omul lor a căzut din greşeală, din copac, în braţele feroce ale florii mâncătoare de oameni… Aşa e la război!

Şi el arătă spre înfricoşata orhidee care şi înlănţuise cu repeziciune înspăimântătoare corpul Alfurusului.

— Hidra această vegetală pare însufleţită de dorinţa de a răzbuna rănile pe cari i le-am făcut, observă acum Jack. Cu pofta ei de sânge, o să digereze această nouă pradă cât ai clipi din ochi… Iar noi nu vom fi atât de proşti să-i turburăm prânzul… Şi acum, să o ştergem cât mai repede de aci. Cred că sfatul meu este bun şi că trebuie să-l

ascultaţi.

Încărcând în spinare corpul piticului leşinat, Dou-long-mor se şi înfundase în pădure.

Elsa rămânea nemişcată.

O spaimă pe care nu reuşea să şi-o învingă, pusese stăpânire pe inima ei. Înfrigurată, ea trăgea mereu cu urechea în toate părţile şi tresărea la cel mai mic zgomot din preajmă.

Jack Dickson fu nevoit s-o ia de braţ şi s-o tragă după el. De abia atunci ea reuşi să alunge ameţeala ciudată pe care i-o pricinuise înfricoşata scenă a orhideei canibale şi ameninţarea pânditoare din umbra a fioroşilor Alfuruşi.

CAPITOLUL II.
HOCK, VRĂJITORUL

— Ce curios exemplar al unei rase aproape cu totul dispărută, spuse doctorul Elias.

— E un „nigrito” răspunse inginerul Dickson, sau mai de grabă un „aeta pigmeu”, ca aceia pe cari spaniolii, care au debarcat în Filipine în 1521 sub conducerea lui Magelan, i-au întâlnit pe coastele insulelor, şi mai ales în munţi, unde trăiau o viaţă misterioasă, în locuri retrase, bine ascunse şi apărate de ei cu un curaj şi o vitejie neobişnuite.

— Ei or fi „Mirmidonii” din legende, reluă doctorul. Legendele antice aduc la cunoştinţă de multe ori fapte a căror exactitudine este dovedită mai târziu de observaţiile exploratorilor. Ce părere are de asta tânărul nostru prieten Jack?

Tânărul naturalist rămăsese pe gânduri.

De când cu excursia lor în pădure, Elsa trăia într-o groază perpetuă şi comunica enervarea ei şi lui Jack tovarăşul ei de aventuri.

Cu toate acestea se întorseseră acasă zdraveni sănătoşi, fără să fie neliniştiţi de Alfuruşi.

„Piticul”, pe care reuşiseră să-l smulgă din braţele droserei uriaşe, fusese readus la viaţă prin îngrijirile doctorului Elias.

Otrava plantei canibale nu-şi săvârşise încă, din fericire, opera, şi pigmeul putuse fi salvat graţie intervenţiei energice a liberatorilor lui.

Elsa fu prima faţă omenească pe care o zări când

deschise ochii.

Tânăra fată observă pe mutra bietului pitic o admiraţie care semăna mai de grabă a extaz…

— Te ia probabil drept vreo zeitate binefăcătoare, şi nu greşeşte, spuse Jack Dickson. Două îngrijitoare, ca d-ta şi mătuşa d-tale Frida, nu sunt apariţiuni obişnuite pentru un biet sălbatec, încolţit de fiare şi de oameni. În tot cazul piticul acesta te priveşte într-un chip destul de ciudat. S-ar părea că vrea să spună ceva.

Bietul „aeta”, cu mâinile întinse spre tânăra fată, se străduia să scoată din gâtlejul încă umflat de strânsoarea droserei veninoase, sunete răguşite şi sacadate.

— S-ar zice că este tuşea ciudată pe care o scot cimpanzeii şi maimuţele mari, observă tânărul naturalist.

Dou-long-mor dădu din cap.

— El tot asta este… La fel. El maimuţă-om şi mare vrăjitor, — mare!

— Vrăjitor? Stârpitura asta? exclamă Willie.

Doctorul Elias confirmă cele spuse de dayac.

— Se prea poate ca piticul acesta să nu fie chiar atât de dispreţuit cum credem noi. Văd că poartă la gât o piatră strălucitoare care pare să fie o amuletă misterioasă. Mi s-a povestit de multe ori că anumiţi „negrili” din insulele Sonde înţeleg limbajul păsărilor şi al maimuţelor din pădurile virgine.

— Ca regele Solomon, a cărui legendă ne-a păstrat-o sfânta Scriptură, spuse Jack.

— T Din nenorocire, noi nu suntem nici păsări, nici maimuţe, şi nu ne putem înţelege cu el decât prin semne, propuse Elsa, pe care o impresionau ochii „negrilului” fixaţi neîncetat asupra ei.

— Nimic nu ne împiedică să încercăm, spuse doctorul Elias, şi tu ai putea începe foarte repede această educare a bietului pigmeu care pare să fie inteligent… Priveşte cum se căzneşte să-ţi mulţumească când îi pui pe cap compresele de gheaţă ce-i alungă durerile. Îmi vine a crede că-ţi recunoaşte numele tău şi al lui Jack… Se prea

poate că-şi dă seama de serviciul pe care i l-aţi făcut şi că nu este o fiinţă nerecunoscătoare.

— Prea seamănă a animal ca să ştie ce este nerecunoştinţa şi răutatea oamenilor, se amestecă acum inginerul Willie. Bietul om a suferit probabil foarte mult în pădure, înainte de a cădea în ghearele plantei mâncătoare de oameni. Slăbiciunea lui şi starea de istovire în care se găseşte sunt dovada mizeriilor pe care le-a îndurat. Poate că este vreun sclav şi a fost despărţit de tribul lui...

— În orice caz, fugea desigur de nişte duşmani care-i voiau pieirea, spuse Jack. Căci fără îndoială că pe el îl urmărea Alfurusul care ne-a pândit din înălţimea frunzişului copacilor.

Piticul asculta cu atenţie convorbirea, care ghicea că e privitoare la el. Se străduia, fără să reuşească, să înţeleagă sensul cuvintelor pe care le rosteau cei din jurul lui. Părea însă că aceste sforţări cerebrale îi oboseau prea tare creierul primitiv. În cele din urmă ochii lui exprimară o deznădejde care mişcă pe Elsa.

— Vrei să spui ceva? întrebă ea cu greu în curiosul dialect pe care-l vorbesc indigenii din insulele Sonde şi ai mărilor de la sud. Ce căutai în pădure?

Ea rămase uimită de atitudinea subită a piticului.

Negrilul o arăta cu mâna dreaptă întinsă, iar cu mâna stângă părea că arată spre tavanul de rogojini ale marii verande, sub care era instalat patul lui, cu o privii e căscată care exprima o primejdie pe care nici el n-o putea defini...

Apoi, reluând iarăşi curioasa-i tuse sacadată pe care o întrebuinţa în loc de limbaj, el începu să croncănească repede o cuvântare din care, din nenorocire, nimeni nu putea să înţeleagă nici cel mai mic lucru.

— Ce păcat! murmură Jack. De ce nu s-a continuat opera întreprinsă de biologii care se apucaseră să înveţe a înţelege onomatopeele gorilelor din Africa Ecuatorială! În loc să-şi piardă timpul şi sănătatea cu descifrarea

hieroglifelor egiptene şi inscripţiilor cuneiforme, n-ar fi mai bine să încerce a pricepe sensul strigătelor animalelor, care ne-ar descoperi, poate, mistere din cele mai pasionante?

Ca şi cum ar fi voit să arate cât de drepte erau cuvintele acestea, maimuţa Elsei, un gibon alb de Sumatra, pătrunse în clipa aceasta pe verandă şi căută din ochi pe stăpâna sa.

Aceasta reluase încercările ei de conversaţie cu pigmeul şi arăta obiectele spunându-le de mai multe ori numele, pentru a întipări bine în memoria lui sunetele şi lucrurile.

Negrilul se străduia să repete ceea ce auzea, dar limbajul lui se reducea într-una la guiţări sau croncăneli repetate, scoţând mereu sunetele „hoc” şi „cuc” sunete gurale pe care Jack Dickson degeaba le nota neavând nici el mare speranţă că va reuşi să înţeleagă ceva.

Deodată, maimuţa dete cu ochii de pitic şi se azvârli asupra lui ca un nebun.

Negrilul se ridicase de asemenea în capul oaselor. El scoase o şuierătură ciudată, cu care opri avântul gibonului, care rămase lângă el în picioare, pe labele dindărăt într-o poziţie nemişcată şi plină de respect, ca un soldat care prezintă unui şef arma pentru onor.

— Ce ciudată coincidenţă, murmură doctorul Elias. Aceste două fiinţe au aerul că se înţeleg.

— Una ascultă, cealaltă comandă, exclamă Elsa.

— Hock! vrăjitor! Hock mult înţelege animalele! Ştie lucruri care noi nu ştim... preciza Dou-long-mor, care părea aproape tot atât de dispus să se închine în faţa ciudatului pigmeu, ca şi maimuţa.

Piticul începuse cu mica maimuţă o conversaţie repede, întretăiată de guiţături, de strigăte ascuţite şi de sunete ce semănau a tuse.

— Zău aşa, parcă şi-ar spune lucruri importante, exclamă Jack.

— Şi toată vremea ei mă privesc pe mine, adăugă Elsa

cu voce nesigură. Pigmeul trebuie să cunoască oarecari taine ce mă privesc pe mine... Se zice că Alfuruşii îşi pregătesc atacurile cu cea mai mare grijă. Ei îşi spionează victimele şi de abia pe urmă apar pe neaşteptate, tocmai în clipa când împotrivirea a devenit aproape imposibilă, ca urmare a repeziciunii atacului lor. Piticul poate că ştie ceva în această privinţă.

Jack îşi dădu seama că tânăra fata mai era stăpânită de aceeaşi groază pe care o simţise şi în pădure.

— Dar de ce te temi, Elsa?

— N-aş putea să spun, Jack... Tainele pădurii virgine sunt înfricoşătoare, în această insulă încă atât de puţin explorată.

În centrul pădurilor fără sfârşit, în mijlocul mlaştinilor pestilenţiale care ascund în ele toţi germenii bolii şi ai morţii, există locuri ascunse unde se mai practică riturile înspăimântătoare ale religiilor sângeroase din insulă... Căci cu toată supravegherea ocârmuirilor, se mai aduc jertfe omeneşti fioroase. Şi mi-e frică tare că, cu toată dragostea şi grija cu care mă înconjoară tatăl meu şi ceilalţi din jurul meu, aşi putea deveni prada monştrilor care poate că şi pregătesc atacul...

Naturalistul tresări. I se părea că auzise un vaet îndepărtat, un fel de bocet ciudat al cărui ton tânguios îl uimea.

Nu era nici vreo pasăre de noapte, nici vreo voce omenească ce scosese acest strigăt bizar, atât de nostalgic, care chinuia în mod neplăcut nervii lui.

Jack Dickson era curagios dar cuvintele tinerei fete îl impresionaseră. Tot ceea ce văzuse de când sosise în Borneo îl punea pe gânduri.

Şi pe deasupra, atitudinea dayacului Dou-long-mor contribuia şi ea mult să-i sporească neliniştea. Sălbatecul se învârtea mereu prin plantaţie părând că nu-şi găseşte loc. Pusese să fie adunate acasă toate servitoarele malaieze şi chineze şi le interzise să deschidă barierele grele care închideau grădina din jurul locuinţei. Evident

dayacul trebuie că avea, ca şi Elsa, motive să se teamă de ceva ce nici el nu putea lămuri.

Intre timp, convorbirea ciudată între maimuţa-gibon cu blana albă şi pigmeu continua. Piticul îi dădea parcă ordine pe care maimuţa le asculta cu o atenţie atât de comică, încât doctorul exclamă:

— E o adevărată minune. Mi se pare că deosebesc în vorbiră lor, un nume care trebuie să fie acela al nigritului Hock.

— Hock! repetă Dou-long-mor... El, Hock este zău! Nume de vrăjitor... Tare hain... Hock! El trebuie să fie rege urangutanilor din insulă. Urangutanii toţi ascultă de el, pentru că el singur tot asta este, maimuţă.

— Aproape că aşa pare, aprobă inginerul Willie.

Frida se aplecă spre el.

— N-uzi nimic, afară, Willie?

— Nu, n-aud... Ah, ba da! Dar nu ştiu sigur... S-ar zice că s-a stârnit vântul şi se plânge că a fost trezit din toropeală. Vântul de Est urlă grozav în timpul nopţii, când vrea să smulgă copacii din pădure.

— Urletul acesta plângător nu este al vântului, dragă Willie... Este un semnal, un ordin de moarte poate, sau poate semnalul de adunare al războinicilor hoardei blestemate, care aruncă deznădejdea asupra insulei Borneo, de când hoarda fost alungată din arhipelagul Celebelor.

— Sunt piraţi?

— Nu... Băutori de sânge, Willie. Bataci care adoră o divinitate oribilă, crudă şi nesăţioasă, a cărei sete o potolesc în fiecare an cu sângele unei tinere fete, căreia i se taie cu încetul gâtul, ca sângele să-i picure picătură cu picătură, în timpul ceremoniilor lor crude şi diavoleşti.

— Vai, Miss Frida, ce oroare! De ce se mai tolerează asemenea cruzimi fioroase? Nu se poate trimite o expediţie care să alunge din Borneo pe Băutorii de sânge, astfel cum au fost alungaţi din Celebe?

— Ar trebui mai întâi să se poată descoperi satele

subpământeşti în care trăiesc în partea cea mai puţin accesibilă a insulei...

— Şi asta-i o greutate peste care aproape că nu se poate trece, adăugă doctorul Elias. Băutorii de sânge apar şi dispar ca nişte strigoi negri, care par că se topesc în întunecimile de verdeaţă ale marii păduri fără să lase vreo urmă de trecerea lor. Dayacilor de pe coastă le e groază de ei, cu drept cuvânt, căci vampirii cu chip de om nu se codesc de fel să chinuiască până la moarte şi pe indigeni, când li se înfăţişează prilejul.

— Tată! imploră Elsa, taci din gură! Nu cobi, nu stârni primejdia vorbind de ea. Vino mai bine şi examinează pe Hock care este „micul rege al urangutanilor44, după spusele lui Dou-long-mor.

Doctorul nu avea obiceiul s-o contrazică pe fiica sa.

El se apropie deci de „nigrito" şi rămase uimit constatând că, printr-o minune pe care n-o înţelegea, acesta îşi recăpătase aproape puterile.

— Bravo! spuse el, mititelul acesta are o fire cât se poate de zdravănă. Iată-l gata să-şi reînceapă fuga prin copaci şi pe deasupra lianelor pădurii virgine...

Sau poate că vrea mai bine să rămână aici la plantaţie şi să-ţi servească de „paj" când ai avea poftă să pleci călare prin pădure, ca o „Walkyrie" rătăcitoare sau ca o Artemis indo-malaieză?

Pigmeul îl ascultase pe doctor cu toată atenţia, fără a face cel mai mic gest.

Părea că, la rândul lui, era neliniştit şi din când în când rămânea în ascultarea bocetului îndepărtat şi misterios care răsuna la intervale scurte.

Apoi, cum Elsa se apropiase de el, el întinse braţul şi-i luă o mână pe care o duse mai întâi la frunte, apoi la buze.

În acelaşi timp o privea cu nişte ochi atât de strălucitori, încât tânăra fată se simţi turburată.

— Tu nu te teme, de Hock... îi murmură Dou-long-mor în limbajul lui; el tot atât cât papagal ori maimuţă, el ştie

vorbeşte cu animalele sălbatici... El prieten mult la tine, şi la tânăr Thuan, prieten tău... El păzeşte voi...

— Ce te face să crezi, Dou-long-mor? exclamă fata uimită.

Dayacul arătă spre pădure şi-i făcu semn să asculte.

— Alfurusi... descoperit tovarăş sălbatec omorât şi pus în locul lui Hock! Floare mâncătoare de oameni n-au timp mănânce pe el, şi tovarăşi ai lui mult furioşi şi caută pe tine...

— Pe mine? spuse Elsa spăimântată, pălind.

— Nu-i nimic, dacă te caută pe d-ta ne va găsi pe noi, declară dârz tânărul naturalist. Câţiva sălbateci de aceştia nu sunt adversari periculoşi pentru nişte europeni bine înarmaţi. Dacă vor să ne caute pricină, le vom da o învăţătură.

— Să ne ferească Dumnezeu de un asemenea prăpăd, spuse acum doctorul Elias. Batacii Alfuruşi sunt bandiţii cei mai setoşi de sânge din pădurea virgină şi cruzimea lor nu se dă îndărăt de la oroare. Ei au torturat în chip înspăimântător pe o tânără chinezoaică pe care au răpit-o şi au târât-o într-unul din sanctuarele de moarte ale lor... I-au tăiat gâtul, cu încetul, la picioarele idolului cioplit în lemn înfăţişând misterioasa lor divinitate, şi i-au adunat sângele în cupe de bambu, pentru a-l bea la ospăţurile înfricoşate pe care le fac în timpul serbărilor lunii noi.

— De ce guvernul olandez nu pune capăt acestor orori? întrebă inginerul. Dacă s-ar înţelege şi cu autorităţile engleze de pe coasta de Nord, Alfuruşii ar fi repede exterminaţi sau siliţi să trăiască la fel cu toţi oamenii supuşi legilor civilizate.

— Dar, până atunci, ar săvârşi atât de multe asasinate, încât guvernatorii se codesc şi nu se hotărăsc să intre în război împotriva acestor adevărate fiare... Numai dacă ar ataca de-a dreptul pe europenii din colonie, poate că soldaţii s-ar hotărî se intervină...

Doctorul însoţise aceste cuvinte cu un gest deznădăjduit.

— Nevasta mea, domnule Dickson, tovarăşa scumpă a exilului meu voluntar, a căzut victima acestor fiinţe demonice, n-am putut să-i înlătur anemia pernicioasă de care s-a îmbolnăvit, din pricină că într-o noapte un liliac vampir i-a supt sângele cum a pretins ancheta justiţiei. În realitate însă sângele i-a fost supt de unul din acei Băutori de sânge, care au pătruns în camera ei, tiptil, fără să lase cea mai mică urmă. Elsa şi Frida cunosc această tristă poveste, de aceea simt ele groaza asta nebună totdeauna când se iveşte temerea că se apropie iarăşi vreun trib de Alfuruşi.

— Domnişoarele pot dormi fără teamă, declară Willie Dickson. Voi aranja în jurul plantaţiei o reţea de fire electrice care fac mai mult decât toţi miliţienii guvernatorului, pentru a păzi locuinţa d-voastră de vreun atac al Băutorilor de sânge.

— Şi vom sta cu toţii de pază, domnule Brouwer, adăugă Jack... Fratele meu şi cu mine vă suntem prea recunoscători pentru primirea pe care ne-aţi făcut-o; ne simţim îndatoraţi să vă păzim cu toate puterile noastre, pe d-ta... şi pe toţi ai d-tale...

Elsa şi Frida roşiseră de plăcere auzind declaraţiile înflăcărate ale celor doi fraţi, îşi dădeau seama că ele nu sunt deloc străine de această simpatie plină de devotament a tinerilor şi ochii lor avură o expresie de mulţumire pentru cei doi tineri, o expresie mai elocventă decât cel mai lung discurs.

Un strigăt al dayacului Dou-long-mor îi făcu pe toţi să alerge spre patul „negrilului” de care uitaseră în timpul discuţiei ce avusese loc mai sus.

— Hock? strigă indigenul... Unde e Hock?

Pigmeul se făcuse nevăzut...

CAPITOLUL III.
VAMPIRII NOPŢII

Toate zgomotele încetaseră în plantaţie. Noaptea ecuatorială, caldă şi insuportabilă prin jilvăeala ei dătătoare de boli, care umezea pielea făcând-o să asude fără încetare, domnea peste toată pădurea şi peste fluviu.

Luna nu apăruse pe cer. Nouri groşi şi negri o ascundeau, lăsând pământul în întuneric.

Şi tăcerea acestei bezne adânci nu era turburată decât prin orăcăitul broaştelor zburătoare care populau vegetaţia înconjurătoare, umplând văzduhul de boscorodeala lor continuă.

Elsa se trezi brusc.

I se păruse că aude un zgomot suspect; scârţâitura unei scânduri din perete, împinsă de vreo mână străină, o trezise.

Dar tăcerea domnea din nou în toată casa şi nimic nu lăsa să se presupună vreo prezenţă duşmănoasă.

— Oi fi visat, se gândi Elsa, răzând singură de spaima ei. Apoi amintirea evenimentelor din ajun revenindu-i în minte, îi înteţi din nou groaza.

— Hock! murmură ea aproape fără să-şi dea seama, ce s-o fi făcut Hock?

— Hock! răspunse chiar lângă ea o voce ciudată.

Un fior de gheaţă străbătu tot corpul tinerei fete. În odaia ei exista o fiinţă vie.

Dar Elsa nu era din femeile acelea care leşină pentru cel mai mic lucru. Era obişnuită cu surprizele pădurii virgine şi nu-şi pierdea capul tocmai când era mai folositor să-şi păstreze tot sângele rece,

Ea dădu repede la o parte reţeaua apărătoare de ţânţari ce-i înconjura patul şi, aprinzând lampa electrică de buzunar, o îndreptă spre locul de unde i se păruse că-i vine răspunsul.

Ea văzu doi ochi verzi strălucind ca aceia ai unei pisici şi izbucni într-un hohot de râs.

— Kiki, ce cauţi aci? M-ai speriat!

În adevăr, era Kiki, maimuţa ei cu blana albă care o speriase atât de tare.

Animalul se instalase comod într-un fotoliu, pe care-şi pregătise şi fructe ca să nu postească în timpul cât era să stea de veghe noaptea.

Căci se vedea bine că graţioasa maimuţă stătea acolo ca să supravegheze somnul Elsei, lucru de care tânăra fată îşi dădu repede seama.

Kiki asculta de un ordin dat şi o supraveghea pe stăpâna sa cu o grijă care o uimi pe Elsa şi o puse pe gânduri.

— Evident, gândi ea, nu m-am înşelat ieri când am spus că Hock, piticul, înţelegea limbajul lui Kiki care de asemenea îl înţelegea pe el.

Maimuţa mă supraveghează, cu siguranţă, din ordinul vrăjitorului negrililor.

Hm! Kiki a fost pus de sentinelă ca să-mi arate că există o primejdie.

Căci nu mai încape vorbă că există o primejdie în aer. Uf, şi căldura e înăbuşitoare…

Fără să dea ascultare lătrăturilor repezi ale maimuţii care îşi da toată silinţa să-i atragă parcă atenţia asupra unui lucru pe care să nu-l facă, Elsa dădu la o parte rogojinile care-i serveau de fereastră şi se aplecă în afară ca să respire aerul mai rece al nopţii.

întunecimea era atât de adâncă că nu putea desluşi absolut nimic.

Dar un animal zburător trecu atât de aproape de obrazul ei, în cât avu impresia a două aripi care îi făceau vânt, procurându-i o senzaţie de răcoare minunată.

Fără să se mai gândească, Elsa se aplecă în afară ca să simtă şi mai bine acest vânticel neaşteptat.

Adierea deveni mai puternică şi păru că se vânzoleşte acum într-una numai dinaintea ei.

De abia atunci putu să deosebească un corp care se ţinea atârnat de ramura unui copac şi care-i făcea vânt repede din două aripi mari negre, pe care nici nu le putea vedea fiecare în parte, atât de repede se mişcau. Simţea însă acţiunea lor răcoritoare şi cu adevărat liniştitoare în fierbinţeala acelei atmosfere de furtună.

Sub acest duş de aer binefăcător simţea nevoia de neînvins de-a închide ochii şi a se lăsa pradă unei toropeli delicioase.

Un strigăt ascuţit al lui Kiki o smulse din această toropeală. Maimuţa sărise pe ramura ce se afla în faţa ferestrei, şi începuse o luptă îndârjită cu animalul care bătea aerul cu aripile. Strigătele ascuţite ale maimuţei o treziră cu totul pe Elsa.

— Dumnezeule! exclamă ea înspăimântată. Un vampir!

Ea îndreptă lumina lămpii electrice asupra celor două animale şi văzu foarte lămurit uriaşul liliac păros pe care maimuţa îl strângea în braţe cu o îndârjire turbată îndreptăţită de zgârieturile ghearelor duşmanului său.

— Kiki! strigă fata... Dacă n-ai fi fost tu, aş fi căzut prada toropelii mortale pe care o exercita acest animal fioros!... Ajutor! Liliecii vampiri îmi năpădesc odaia! Tata! Jack! Dou-long-mor! Săriţi! Ajutor... A-ju...!

Ea nu isprăvi. Căci în clipa aceasta simţi o strânsoare puternică. Ea avu impresia orbită a unei căderi în vid... apoi, ţeapănă şi istovită, îşi pierdu cunoştinţa, ceea ce o împiedică de a-şi mai da seama cine e duşmanul care-o atacase şi care o ridica acum ca pe un copil, până în vârful copacilor uriaşi ai pădurii virgine...

.....

Zece secunde după aceea, Jack şi doctorul Brouwer năvăleau în odaie unde domnea cea mai mare dezordine.

— Elsa! izbucni Jack.

— Fiica mea! strigă şi doctorul Elias.

— Nimeni! spuse naturalistul disperat. Camera e goală!

— Dar strigătul cine l-a scos? Strigătul acela după ajutor?

Era vocea ei!... Oh, Dumnezeule! N-or fi...

— Ce?

— Răpit-o? continuă doctorul disperat.

— Ah! strigă tânărul cuprins de furie, dacă mizerabilii au îndrăznit...

— Ce mizerabili? întrebă Willie care sosise, şi el, în clipa asta. Vrei să vorbeşti de Alfuruşi?

— S-ar putea, dar în jurul casei se află o trupă de dayaci, înarmaţi până în dinţi, ne-ar fi dat de veste. Dou-long-mor era cu ei şi el ne este un om cu totul devotat.

Jack, care se-nvârtea prin odaie ca un nebun, scoase deodată un strigăt de surpriză:

— Maimuţa Elsei! Gibonul cu blana albă... uite-l colo... zăcând sub fereastră... e mort... măcelărit...

Se năpustiră cu toţii jos, unde găsiră cadavrul, cald încă, al micului animal al cărui gâtlej fusese despicat de ghearele agresorului lui.

Maimuţa ţinea, între labele-i crispate, corpul vampirului pe care se căznea să-l sugrume, când Elsa ţipase după ajutor.

Jack care se trântise pe iarbă şi de geaba încercase să readucă la viaţă bietul animal, începu să-l mângâie duios.

— A voit să-şi apere stăpâna împotriva liliecilor vampiri şi şi-a găsit moartea în luptă!

— Cum? exclamă speriat doctorul Elias cu cine ai spus că s-a luptat? Cine s-a apropiat de camera fiicei mele?

— Nu se vede nicio urmă pe pământ cu toate că pământul e umed, spuse Willie. Nimic nu ne arată unde stătea misteriosul agresor al Elsei.

— Ba da! se auzi acum vocea limpede al lui Dou-long-mor, aici e un cuţit!

Dayacul găsise în ierburile înalte un cuţit cu o formă ciudată şi a cărui lamă grea şi ascuţită putea să reteze un

cap cu cea mai mare repeziciune.

— Cuţit de la Alfuruşi-Bataci, continuă în şoaptă Dou-long-mor, adresându-se doctorului... El a omorât maimuţa, şi stăpân al lui a răpit pe urmă fata ta.

— Ah, ah, biata mea Elsa... oftă Elias.

— O vom regăsi, strigă acum Jack cu îndârjire. Willie şi cu mine vom bate pădurea cu Dou-long-mor, pe când d-ta vei conduce pe Frida pe coasta de sud, la vreun plantator prieten de-al d-tale, şi să te întorci cu o trupă de miliţieni ca să ne dea ajutor dacă va fi nevoie.

— De ce să nu plec cu voi ca să-mi caut fiica?

— Pentru că numai d-ta ai autoritatea necesară pentru a căpăta de la guvernatorul provinciilor de sud oamenii înarmaţi de care avem nevoie...

— Dar...

— Trebuie să luăm măsuri repezi şi fără să şovăim, îi tăie vorba Jack, zorile or să se ivească şi cu o barcă vei putea ajunge repede la reşedinţă, aşa că mâine vei putea să fii înapoi şi s-o porneşti pe urmele noastre.

Tânărul vorbea cu atâta convingere, încât doctorul Elias se lăsă biruit.

— Şi apoi, trebuie s-o salvăm şi pe Frida, suspină el. Cu toată grija care-mi copleşeşte inima, o să plec cu Frida. Iar voi, nu întârziaţi, dragii mei prieteni. Ştiu că eşti în stare să faci imposibilul şi chiar şi mai mult, pentru ca s-o regăseşti pe Elsa şi am încredere în d-ta, Jack!

— Mulţumesc! răspunse tânărul cu o emoţie adâncă. Dragă doctore, ai încredere în mine. Vampirii nopţii, întovărăşiţi cu Băutori de sânge, vor cădea repede sub gloanţele noastre şi sub cuţitul dayacilor. Eu şi cu Willie le declarăm chiar în noaptea asta război de moarte Batacilor, acestor monştri cu chip de om. Cu toate piedicile pe cari ni le vor pune în cale, o vom regăsi pe Elsa şi o voi readuce vie, sănătoasă.

— Dumnezeu să te aibă în paza lui, scumpul meu copil, murmură doctorul Elias, fără a bănui că, auzindu-se numit astfel, Jack simţise o emoţie nemărginită. Doctorul îl trata

ca pe un fiu şi Jack îşi dădu seama că-i va fi foarte uşor să devie cu adevărat fiul doctorului, dacă reuşea s-o redea pe Elsa tatălui ei...

.....

Zorile îl găsiră pe drum, înaintea tuturor, în capul unei mici trupe de Dayaci, pe care Dou-long-mor îi îmboldea mereu să se grăbească. Inginerul închidea marşul.

Willie, la rândul lui, se despărţise de Frida cu o strângere de inimă pe care şi fata o împărtăşise. Sora doctorului Elias îngrijise şi lecuise pe tânărul inginer, cu o stăruinţă care crease între ea şi Willie o simpatie care nu aştepta decât ocazia favorabilă pentru ca să se transforme într-o legătură definitivă.

Frida era o femeie curagioasă, liniştită, frumoasă, dulce şi iubitoare; căminul pe care ar şti ea să-l creeze putea să aducă o linişte binefăcătoare unui om de acţiune ca inginerul. Willie visa de multe ori la liniştea unui cămin delicios care l-ar întâmpina când s-ar întoarce după o zi de muncă grea şi s-ar odihni alături de o tovarăşe frumoasă şi destul de inteligentă ca să-l înţeleagă.

Aşa că, în zilele din urmă, îl lăsase pe fratele său să zburde prin păduri cu vioaia Elsa, pe când el rămânea acasă, la plantaţie, lângă fermecătoarea lui infirmieră. Amândoi stăteau de multe ori minute întregi fără să schimbe o vorbă, dar sufletele lor se înţelegeau şi doctorul Elias, care-l aprecia pe Willie, se păzea să le turbure aceste minute de tăcere şi se depărta discret pentru a nu alunga fericirea care plutea deasupra celor doi tineri.

Inginerul era prea amorezat de Frida ca să nu împărtăşească emoţia fratelui său, pricinuită de răpirea Elsei.

De multă vreme Willie ghicise sentimentele tânărului naturalist pentru fiica doctorului Elias şi înţelegea prea bine durerea fratelui său, ca să nu-l ajute din toate puterile să regăsească pe dispărută.

Jack, la rândul lui, avea în fratele său mai mare o

încredere absolută şi se simţea îmbărbătat, ştiindu-l alături de el în expediţia asta de căutare.

Din nenorocire urmele lăsate de răpitorii Elsei în iarba înaltă, se şterseseră când mica trupă pornise în cercetare.

Deodată însă o fâşie de mătase albă care atârna de o ramură spinoasă, le arătă direcţia pe care trebuiau s-o ia.

— E o bucată din Kimonoul de noapte al Elsei, spuse Jack... Cum a putut vântul agăţa bucata asta de mătase pe o cracă atât de înaltă?

— n-a dus-o vântul, spuse inginerul. Elsa a fost ridicată până în vârful copacilor. Nu ne-a spus Dou-long-mor că Batacii din Celebe străbat astfel distanţe considerabile?

— Da, thuan! afirmă Dayacul.

— Deci drumul pe care l-au luat răpitorii, trebuie să-l căutăm prin frunzetul de sus al pădurii, continuă Willie.

După porunca lui, câţiva Dayaci, iscusiţi în a umbla prin copaci, se căţărară până în vârful copacilor şi cercetară vălmăşagul de liane şi ramificaţiile vegetale care formau bolta majestoasă a pădurii.

Ramuri frânte, frunze rupte, tulpini zgâriate şi pe alocuri fără coajă, arătau drumul pe care trecuseră în fugă mai multe fiinţe. Dou-long-mor nu se înşela.

Bandiţii trecuseră deci prin frunzişul pădurii pentru a-şi ascunde urma, împreună cu prizoniera lor.

— Alfurus crede noi pierdem urma la ei declară vânătorul dayac, noi cunoaştem vicleşugul la ei, noi mai deştepţi şi găsim la ei, iute, iute...

Un strigăt prelungit al unuia din vânători făcu să se repeadă fuga într-acolo.

— Ce vrei? îl întrebă el. Ce-ai găsit?

— Diavolala negru, băutor de sânge, venit pe aici, spuse indigenul; dar găsit unu mai tare decât el, şi a răsucit gâtul la el.

întinsese braţul spre o siluetă neagră care rămăsese agăţată de o cracă frântă, cu capul în jos.

— Thuan! strigă Dou-long-mor. Vino tu îndată aici... Vino repede...

Cei doi fraţi nu erau pisici ca dayacii, dar erau amândoi sprinteni şi pricepuţi în toate sporturile.

Lianele însă erau destul de dese ca să nu le îngăduie să urce prea uşor până în vârfurile copacilor pădurii virgine.

Jack reuşi cel dintâi şi-l ajută şi pe fratele său să se caţere.

— Ce s-a întâmplat? întrebă inginerul.

Dou-long-mor se mulţumi numai să-i arate cadavrul omenesc rămas agăţat între crăci.

— Alfurus? întrebă Jack.

— Da, thuan.

— Mort?

— Într-un chip înspăimântător, dacă ceea ce văd nu e numai o părere! exclamă inginerul. Gâtlejul îi este aproape complet smuls din loc. Ce gheare oare i-au sfâşiat în aşa hal corpul încât i-a dezvelit şi toată şira spinării? Vreo panteră, fără îndoială?

— Nu, răspunse Dou-long-mor; panteră nu putut lăsa corp mort pe crăci la copaci.

Alt fiară făcut asta! Alt fiară… sau *Tunetul frunzelor.*

— Ce tot îndrugă ăsta? întrebă Willie pe fratele său. Ce basm mai e şi ăsta cu… Tunetul frunzelor?

— Nu e un basm, Willie… Dayacii din Borneo au poreclit cu numele acesta urangutanii pădurii virgine, din pricina sacilor de rezonanţă pe care marile maimuţe antropomorfe le au la partea de sus a coşului pieptului.

— Atunci, Alfurusul acesta ar fi fost căsăpit de un urangutan?

— Aşa se pare! Trebuie să fi fost o luptă grozavă!

— În frunzişul copacilor, la înălţimea asta?

— Priveşte, spuse Jack, arătând fratelui său crăcile şi lianele zdrobite.

Alte strigăte ale dayacilor confirmară această părere.

De-a lungul unui gigantic trunchiul de copac, aşezat ca o punte peste acel ocean de verdeaţă, ei descoperiseră alte două cadavre de Alfuruşi.

Ambele aveau craniile zdrobite şi creierele lor, făcute

terci, stropiseră coaja copacului pe care o mânjeau cu pete roşii oribile.

— Ce lovitură de măciucă! zise inginerul.

— *Tunetul frunzelor,* foarte, foarte rău când se bate, murmură pe gânduri Dou-long-mor.

— Dumnezeule! gemu Jack. Dar Elsa?

— Ei, ce-i?

— Ce s-a făcut ea? Şi cărui monstru a căzut ea pradă? îmi vine să înnebunesc de spaimă! Elsa!... Elsa!... Unde e Elsa?

— Gura ta închide, thuan! Dacă vrei găseşti fata albă, strigă speriat Dou-long-mor. Dacă Băutorii de sânge aude pe tine ei repede tare cap la fată... şi pe urmă fugit.

— Are dreptate, aşa e sărmanul meu Jack spuse inginerul. Să fim tari şi să ne păstrăm sângele rece. *Vampirii se-nvârtesc în jurul nostru.*

În adevăr în jurul cadavrelor Alfuruşilor dădeau târcoale câţiva lilieci mari, cu zborul lor nezgomotos.

— Da, ei venit să caute pe fraţi ai lor vampirii negri, ca să ducă pe ei în *Ţara morţilor,* rosti dayacul... Alfurus, Batac, liliac vampir, tot un lucru este, mâncător de oameni!

— Ce orori ne mai rezervă tainele acestor codri ai groazei? întrebă Willie pe fratele său.

Acesta din urmă nu răspunse, ci numai arătă inginerului un smoc de păr blond care aparţinuse, fără îndoială, Elsei, şi care rămăsese atârnat de crăcile ghimpoase ale copacului.

— Tremur la gândul că aşi putea descoperi trupul ei fermecător zdrobit sau sfâşiat, gemu el. Trebuie să ne grăbim, Willie. Fiece minută de întârziere poate să-i aducă moartea. Haidem, haidem, înainte, nu e timp de pierdut!

— Dar nu putem să ne continuăm drumul, căţărându-ne pe copaci! exclamă inginerul. Trebuie să ne coborâm...

După câteva clipe se adunară cu toţii într-unul din acele ciudate luminişuri produse năprasnic de trecerea

pustiitoare a vreo unui cârd de elefanţi sălbatici, şi Willy, consultându-şi busola, hotărî direcţia pe care trebuiau s-o urmeze.

Dar nici nu se puteau gândi să înainteze repede prin desişurile atât de încâlcite ale pădurii virgine care face ca centrul insulei Borneo să nu fie aproape deloc umblat…

Micul grup de oameni trebuia mai întâi să-şi deschidă cu greu drum prin învălmăşagul de bambuşi şi liane ţepoase, tăind cu cuţitele mari de vânătoare vegetaţia ce li se punea în cale; astfel îşi făceau o potecă îngustă care se închidea numai decât în urma lor.

Cu toate acestea, Willy avea grijă să lase urme bătătoare la ochii pe unde treceau, ca doctorul Elias să-i poată regăsi repede când se va întoarce de la sud cu trupa de soldaţi ai guvernatorului.

Dar nu numai acestea erau greutăţile pe cari trebuia să le învingă.

Mai trebuiau să ţie socoteală şi de fauna din Borneo. Câteodată erau urmăriţi de pantere, care săreau din cracă în cracă prin copaci, aşteptând un prilej favorabil ca să sară în spatele vre-unui întârziat. Trebuiau să le alunge sau să le doboare şi cu aceasta se pierdea un timp preţios.

Apoi de multe ori erau nevoiţi să treacă peste mlaştini infecte, în care mişunau crocodilii.

Din fericire, pe malul acestor mlaştini Willy găsi un fel de trestii foarte tari, pe care oamenii le legară în snopuri mari, formând astfel un fel de plute pe care putură trece pe ţărmul celălalt.

Dădură apoi peste o pădure de smochini atât de deşi şi de încâlciţi, încât exploratorii noştri trebuiră să renunţe de a-şi mai croi drum cu ajutorul cuţitelor şi trebuiră s-o ocolească.

Noaptea îi ajunse zdrobiţi de oboseală, şi-i sili să poposească, într-un chip destul de primitiv, sub trunchiul unui copac pe care îl dezrădăcinase trăsnetul.

Nu mai dăduseră de cadavre de Alfuruşi, dar nici nu

mai descoperiseră urme de ale Elsei.

Şi Jack era cât pe ce să-şi piardă cu totul nădejdea, când atenţia îi fu atrasă de strigătele unei bande de maimuţe gibon pe care le văzu pe ramurile puternice ale unui smochin uriaş.

I se părea că strigătele acestor animale se îndreptau spre el şi că voiau să-l facă să înţeleagă ceva.

Voi mai întâi să o trezească pe Dou-long-mor ca să-i împărtăşească şi lui această părere, apoi se gândi că e mai bine ca să aştepte până la ziuă ca să discute chestiunea, căci Dayacul nu era mai în stare decât el să înţeleagă limbajul maimuţelor

Totuşi animalele acestea inteligente nu fac de pomană aşa zgomot, se gândi naturalistul. Vor să mă prevină de vreo nenorocire, sau poate că vor să-mi anunţe că au descoperit pe răpitorii Elsei? Trebuie să găsesc soluţia acestei probleme…

Fără să se gândească la imprudenţa pe care o săvârşea pornind singur în adâncimile pădurii, Jack înaintă pe un fel de potecă la capătul căreia i se părea că zăreşte un fel de luminiş scăldat de razele lunii. Mergea cu băgare de seamă, trăgând cu urechea la cel mai mic zgomot…

Maimuţele îl escortau, sărind din cracă în cracă şi făcând şi mai mare zgomot cu glasurile ciudate.

Nu mai încăpea îndoială că-l urmăreau pe Jack şi că nici cea mai mică mişcare a lui nu scăpa ochilor atenţi ai maimuţelor.

Deodată o amintire recentă îi răsări în minte ca o rază da lumină! maimuţele vorbeau aceeaşi limbă ca şi negrilul pe care-l smulsese din braţele droserei uriaşe.

Hock nu dispăruse, poate, din casa lor decât pentru a se întâlni cu gibonii pe care să-i întrebuinţeze, la nevoie, ca să servească pe bine-făcătorii lui.

Atunci, la întâmplare, Jack strigă din toate puterile.

— Hock!… Hock!… Unde eşti, Hock?

În aceiaşi clipă izbucni un zgomot puternic asemănător unui tunet, care-l umplu de uimire.

Trei corpuri puternice şi perverse se iviră deodată în faţa lui şi i se puseră în cale.

— Oh, strigă Jack, urangutanii

Nu putu să spună mai mult. Şase braţe uriaşe, peste măsură de lungi, se năpustiră asupra lui şi-l ridicară pe sus, fără ca să li se poată împotrivi şi fără să se poată servi de armele lui.

CAPITOLUL IV.
BLONDA CAPTIVĂ

— La urma urmei, este de nesuferit! E tiranic şi absurd! Ce vreţi de la mine. Brute păroase?...

Un stol ciudat de papagali, de culori vii şi aprinse de specia Aras, se ridică cu fâlfâit puternic de aripi, observând că apare pe ramura uriaşă a unui smochin-banan o arătare albă, trandafirie şi blondă care se zbătea cu furie.

— Daţi-mi drumul!... îmi face silă! Nu-mi mai trebuie nimic. Am destule flori şi destule fructe, şi vreau să mă-ntorc acasă! Mă auzi, vreau acasă! Animal nesuferit!... Piei!

Ga se strâmba cât putea mai urât ca să sperie animalul, dar schimonoselile ei nu impresionară deloc pe maimuţa uriaşă care o păzea.

Într-adevăr, în spatele fiinţei blonde se ridicase o namilă păroasă, care întinsese repede două braţe înşfăcând de pulpa goală pe Elsa Brouwer şi fixând-o pe loc.

Da, aceea care protesta atât de necăjită împotriva supravegherii neîncetate a patru sau cinci urangutani de o mărime destul de impresionantă, era chiar fiica doctorului Elias. Maimuţele îi tăiau astfel mereu orice încercare de eliberare şi o împiedicau de a părăsi adăpostul, un fel de colibă de crengi şi frunzet, unde se afla prizoniera.

În primul moment Elsa se înspăimântase văzându-se răpită în toiul nopţii. Ea leşin ase apoi, din fericire, aşa că-i fusese cruţată groaza călătoriei ameţitoare pe care o

făcuse în braţele răpitorilor ei, peste vârfurile celor mai înalţi arbori ai pădurii virgine.

Se trezise de abia când se găsea întinsă într-un cuib de crengi uscate, pe un culcuş de frunze care formau o saltea plăcută.

Aproape de ea, la îndemână, se aflau banane, smochine şi curmale pe cari mâini prevăzătoare le puseseră acolo ca fata să-şi poată astâmpăra foamea când se va trezi.

Elsa nu era superstiţioasa şi nu mai credea în basme.

Dar ea se ciupi totuşi de câteva ori ca să se convingă că nu doarme şi că nu avea vreun vis ciudat, că nu era prada vre-unei halucinaţii bolnave.

O tuse întretăiată care se străduia să semene cu un limbaj îi dovedi că nu mai doarme. Dar realitatea îi păru în primul moment atât de înfricoşată, încât tânăra fată îşi ascunse faţa în mâini şi exclamă deznădăjduită:

— Vai, ce oroare!... Un urangutan! Un om al pădurilor! Ajutor, Jack! Ajutori Strigătul ei de spaimă n-avu alt rezultat decât să atragă alţi trei urangutani uriaşi care se apropiară în fugă şi se aplecară asupra prizonierei, repetând mereu onomatopeele lor repezi, dar în care nu se simţea niciun fel de supărare sau furie.

Era o familie întreagă: doi bărbaţi cu canini enormi şi cu braţe grozav de musculoase, o femelă care o privea pe Elsa cu o curiozitate cu adevărat femeiască şi doi urangutani tineri, încă sub supravegherea părinţilor lor, după cum se putu Elsa convinge peste o clipă când femela dădu unuia din ei o palmă ca să-l pedepsească pentru că încercase să ia un fruct pregătit pentru prizonieră.

La drept vorbind, maimuţele acestea cu toate fălcile lor neliniştitoare şi braţele lor înfricoşătoare, aveau mai de grabă un aer blând.

Dar Elsa trăia de prea multă vreme în Borneo ca să nu fi auzit povestindu-se lucruri înspăimântătoare despre oamenii pădurilor, care răpeau chinezoaice sau malaieze

şi le duceau în ascunzişurile lor misterioase unde deveneau apoi soţiile celor mai puternici din ei.

Nimeni nu mai ştia apoi nimic de soarta acestor nenorocite, pe cari oamenii pădurilor, foarte geloşi, nu le mai lăsau niciodată să se întoarcă pe la casele lor.

Elsa izbucni într-un plâns deznădăjduit, gândindu-se la soarta care poate o aştepta şi pe ea. Voi să fugă, să se arunce din vârful unui banan, să încerce orice, mai degrabă de cât să aştepte o tovărăşie grozavă; dar urangutanii erau cu ochii în patru şi nu pierdeau nicio clipă din vedere nici cea mai neînsemnată din mişcările ei.

De voie de nevoie, trebui să rămână locului, pe culcuşul ei, şi să se resemneze cu speranţa că tatăl ei şi prietenii lor n-o vor lăsa multă vreme în mâinile uriaşelor maimuţe.

Acestea, de altfel, se arătau pline de grijă şi de blândeţe pentru prizoniera lor. Elsa îşi dădu curând seama că ele o îngrijesc cu multă atenţie şi că la nevoie vor şti şi s-o ocrotească şi să o apere. Câţiva lilieci vampiri, cari avuseseră îndrăzneala să pătrundă până sub acoperişul de crengi care o adăpostea, fură prinşi de o maimuţă bărbat care-i zdrobi cu o singură mână ca o jucărie. O pisică sălbatecă avu aceeaşi soartă; fu gâtuită şi aruncată jos la pământ în câteva mişcări aşa de repezi, încât Elsa rămase înmărmurită.

Tânăra fată începu să se liniştească; iar un incident care se petrecu puţin timp după ce se trezise, o puse pe gânduri. Se aventurase pe o cracă care înainta ca un pod peste vălmăşagul de liane şi de vegetaţie uimitoare a pădurii tropicale, când, aruncând ochii la pământ, observă o formă neagră ce se ascundea în ierburile înalte.

Era un Batac-Alfurus, înarmat cu o lance lungă de fier ascuţit şi cu un cuţit scurt şi încovoiat a cărui formă indică îndeajuns la ce putea servi.

— Un Băutor de Sânge! Un tăietor de capete, ţipă Elsa, mai mult moartă decât vie. Văzând ochii Alfurusului

îndreptaţi asupra smochinului pe care se afla ea prizonieră.

Dar un zgomot ca un tunet care izbucni pe copaci sili repede pe sălbatec să-şi caute scăparea în fugă.

O avalanşă de giboni se ivise pe vârfurile copacilor, în timp ce urangutanii, azvârlindu-se la pământ cu sărituri cu adevărat uimitoare, porneau pe urmele sălbatecului, scoţând urlete de furie.

Elsa nu putea şti exact ceea ce se întâmplase, dar văzu maimuţa cea mai mare întorcându-se cu lancea Alfurusului, pe care o purta stângaci, cu o măreţie comică, pe umăr.

În urma lui veneau ceilalţi urangutani, înconjuraţi de o adevărată escortă de giboni care ţipau, tuşeau şi lătrau, ca şi cum ar fi voit să povestească tinerei fete lupta care avusese loc în taina marii păduri.

Unul din urangutani fusese rănit. Căpătase o lovitură puternică cu cuţitul batoc, şi din braţul său, rănit până la os, ţâşnea la fiecare mişcare a lui, un val de sânge roşu.

Elsa simţi o mare milă pentru el. Urangutanul luptase doar ca s-o apere pe ea.

Repede, fata doctorului Elias, smulgând o fâşie din kimonoul ei, se apropie de rănit, murmurându-i cu vocea ei blândă cuvinte de îmbărbătare.

Într-o foaie lată a copacului, îndoită în formă de sac, găsi puţină apă de ploaie, Elsa înmuie bucata de pânză şi şterse rana cu băgare de seamă, căutând să nu-i sporească pacientului durerile. Maimuţa se lăsă îngrijită şi o privea cu ochi atenţi, în care Elsei i se păru că vede o expresie uimitoare de înţelegere şi recunoştinţă.

Femela şi puii de urangutan se aşezaseră în jurul fetei pe care o priveau curioşi şi ale cărei gesturi păreau că şi le întipăresc cu atenţie în minte, ca să ştie, la nevoie, să le imite până în cele mai mici amănunte.

Cu toată curiozitatea lui naturală, maimuţa-bărbat nu se apropiase. El rămăsese de pază pe o cracă mai depărtată de unde observa ce se întâmplă în pădure, sub

el.

Şi probabil că aşezase sentinele în toţi arborii înconjurători căci toate maimuţele giboni trăncăneau fără încetare.

În timp ce termină îngrijirea rănitului, Elsa auzi din adâncimile pădurii, detunături îndepărtate care o făcură să scoată un strigăt de bucurie.

— Ei sunt!... Tata... Jack... Mă caută! Ajutor! Aici sunt! Veniţi mai de grabă!

Dar când voi să iasă în fugă din coliba de crengi care îi serveau drept adăpost şi închisoare, urangutanii îi tăiară drumul şi se împotriviră intenţiei ei.

De data aceasta Elsa se-nfurie.

Voia să se coboare cu orice preţ şi s-o pornească prin pădure, în întâmpinarea acelora care o căutau şi care-i dăduseră de veste prin focurile de armă că veneau s-o caute.

— Dar nu înţelegeţi că trebuie să dau de veste alor mei? striga ea deznădăjduită... De ce mă opriţi? Ce vreţi? Fie-vă milă şi lăsaţi-mă să plec. Lăsaţi-mă!... Ah, ce situaţie oribilă! Jack, Jack!... Ajutor!

Maimuţele uriaşe o ascultau cu o atenţie ciudată!

Se părea că le e milă de ea, dar rămâneau surde la toate rugăminţile ei.

Toate păreau că ascultă de o putere misterioasă, de un ordin superior.

Elsa îşi dădu seama că nu avea nicio putinţă să fugă. Trebuia să se resemneze şi să aştepte.

Se întinse deci pe o cracă groasă şi rămase în ascultare, cu speranţa că va auzi din nou focurile de puşcă după care putea înţelege drumul pe care mergeau prietenii în căutarea ei.

Dar peste pădure se aşternuse iar tăcerea...

Numai la picioarele smochinului pe care se afla ea, zări o nouă trupă de urangutani, care se răspândiră, ocupând toate posturi periculoase de unde s-ar fi putut aştepta vreun atac.

— E drept că sunt bine păzită! murmură prizoniera.

Din nenorocire n-am la mine nicio armă ca să încerc să sparg această ciudată blocadă…

De altfel ce-aşi putea face împotriva acestor oameni ai pădurilor, atât de înfricoşători când sunt supăraţi.

Noaptea se lăsa… noaptea tropicelor care urmează zilei, aproape fără tranziţie, Elsa o vedea venind cu teamă.

Întunericul o speria. Pădurea se umplea de fiare, care scoteau urlete sinistre, ce-ţi strângeau inima de frică; i se părea că aude foşnituri prin frunziş, ca şi cum s-ar fi mişcat şerpi în jurul ei.

Era ora când şerpii inelaţi *bungar* cutreieră pădurea, în căutarea prăzii, Elsa simţea o groază nebună de aceste reptile, atât de sprintene încât indigenii le porecliseră „şerpi-bici”, atât de neaşteptat, de repede şi veninos este atacul lor.

Tânăra fată ştia foarte bine că pădurile din Borneo sunt populate de reptile periculoase; fără să vrea, ea se duse să caute apărare la urangutani, aşezându-se lângă ei, căci maimuţele aveau auzul ascuţit şi instinctul lor ghicea primejdia şi ştia să o înlăture la vreme.

Găsi pe oamenii pădurilor foarte turburaţi. Cel mai tânăr membru al familiei de maimuţe, împins de curiozitate, părăsise căminul părintesc şi pornise în junglă, în căutarea aventurii sau a unor fructe sălbatece… Fusese însă atacat de o reptilă care-l înţepase în gât cu o repeziciune fulgerătoare. Iar acum, bietul animal era în agonie.

Nici nu dură mult până muri, cu toate îngrijile Elsei şi strigătele disperate ale mamei, care-şi arăta durerea întocmai ca un om, pe când bărbaţii, furioşi şi agitaţi, îşi arătau colţii uriaşi şi gesticulau, dând din mâini ameninţători, spre jungla unde se află duşmanul.

Tânăra fată aştepta zorile cu nerăbdare uşor de priceput. Toţi urangutanii se grupaseră pe crăci, punându-şi în mişcare glasurile şi făcând să răsune

cavităţile lor toracice.

Declaraseră războiul împotriva asasinului, război care avea să fie înfricoşat, dacă judecai după prudenţa de care făceau dovadă oamenii arborilor, care nu mai îndrăzneau să se coboare din arbori.

Când soarele străbătu în sfârşit bolta de frunziş, Elsa îşi putu da seama de pricina emoţiei de care era cuprinsă turma de maimuţe.

— Un hamadrias! exclamă ea. Şi ce uriaş! Ce animal înfricoşător! Regele cobrelor ne pândeşte şi ne asediază!

Până acum nu-i fusese dat să vadă de-aproape un *hamadrias-serpentivor,* cel mai primejdios animal veninos din India şi din insulele ecuatoriale.

Acela pe care-l zărise, făcut colac şi cu capul la pândă, semăna cu un boa. Trebuia să aibă cinci până la şase metri lungime. Corpul lui era gros cât o pulpă de bărbat; îşi clătina capul turtit, băgat în căpuşorul desfăcut, pe care se zărea un V format din ochelarii ciudaţi ce-l făceau să semene cu o cobra, din a cărei familie făcea parte.

Nu era însă un şarpe obişnuit, care fuge dinaintea oamenilor şi se ascunde la cel mai mic zgomot.

Era o reptilă formidabilă; mânioasă şi gata de luptă. Îşi pândea adversarul şi se arunca asupra lui; îl urmărea până în pânzele albe, când nu-l putea ataca, fiind o permanentă primejdie când se găsea în vecinătatea unei tabere.

Elsa auzise păţanii înfricoşătoare cu acest *ophiophag*[5], mai primejdios decât un rinocer sau un tigru, care trecea râurile înot pentru a urmări pe om, când acesta era atât de neprevăzător să-l atace.

Fără îndoială că urangutanii ar fi putut să-l nimicească pe acela care-i asedia. Dar veninul reptilei care pricinuia o moarte aproape fulgerătoare, îi speria.

Elsa înţelese că nu îndrăzneau să se lupte şi că-şi chinuiau acum minţile, destul de reduse, ca să găsească

[5] Ophiophagul bamadrias este cel mai mare şi cel mai periculos dintre şerpii veninoşi de pe continentul asiatic şi din insulele Sonde.

un mijloc să se dezbare de acest adversar teribil.

— Ar fi nevoie de o carabină sau de o puşcă pentru ca acest şarpe monstruos să poală fi nimicit fără să rişti să fii atins de colţii lui veninoşi, spuse ea, în cele din urmă, fără să-şi dea seama cu cine vorbeşte, celui mai bătrân dintre urangutani, care o asculta serios şi cu multă atenţie, parcă putea înţelege ceva.

— Ce proastă sunt! murmură ea, maimuţa asta poate să se căznească oricât să mă înţeleagă, nu voi reuşi să-i explic ce ar fi de făcut acum... Ar fi nevoie de un interpret şi, din nenorocire, n-am niciunul la îndemână!

În clipa aceasta îşi aduse aminte de negrilul-aeta de care îngrijise şi dispăruse într-un chip atât de misterios.

— Acesta părea că înţelege graiul maimuţelor şi Dou-long-mor pretindea că e vrăjitor...

Ce păcat că a plecat din plantaţie fără să ne spună unde l-am putea găsi! Cum îi zicea Dou-long-mor? Ah, mi-aduc aminte... Hock!

— Hock! repetă departe de ea un ecou... Hock!

Tânăra fată vorbise cu glas tare. Luase obiceiul să vorbească astfel singură de când se afla prizonieră. I se părea că nu mai e atât de singură, că starea ei nu e atât de disperată, când auzea o voce de om, fie chiar a ei... Mai nădăjduia astfel să atragă atenţia prietenilor ei, dacă treceau cumva, din întâmplare, pe aproape.

— Hock! reluă ea, mirată de ecoul pe care-l auzise pentru prima dată.

— Hock! Hock! Hock! repetară maimuţele, adunându-se în jurul ei.

Un mormăit ciudat fu răspunsul. Ea se întoarse speriată şi rămase înmărmurită de surprindere.

Negrilul smuls de Jack din ghearele droserei uriaşe, pigmeul vrăjitor se afla în faţa ei.

CAPITOLUL V.
MICUL REGE AL OAMENILOR DIN COPACI

El se închinase în faţa Elsei într-o atitudine atât de umilă încât tânăra îşi dădu seama numaidecât că negrilul îi păstra recunoştinţa şi că n-avea gânduri rele cu privire la soarta ei.

O privea cu un fel de adoraţie mută care o mişcă pe Elsa şi o linişti.

Dar fu uimită auzind pe negrii că începe să vorbească, un grai sacadat, cu urangutanii care o păzeau.

Hock înţelegea graiul marilor maimuţe după cum înţelegea şi croncănitul gibonilor. Fiinţa aceasta atât de dizgraţiată de natură şi atât de inferioară celorlalţi oameni, o luase aşa dar cu mult înainte savanţilor biologişti care încercaseră să dea un înţeles modulaţiilor bizare, ţipetelor ascuţite şi sughiţurilor ciudate ale marilor antropoizi, exilaţi în colţurile cele mai sălbatece ale pădurilor tropicale.

Vorbea acelaşi grai ca urangutanii, aşa că putea afla taine pe cari niciun vânător din junglă nu le putea niciodată descoperi.

Elsa văzu că urangutanii îl ascultă cu mult respect pe pitic.

Pigmeul acesta, care avea statura unui copil, comanda acestor formidabili antropomorfi, după cum comanda gibonilor, care îşi încetau imediat trăncănitul zgomotos când le făcea semn să tacă.

Elsa hotărî să se servească de această influenţă pentru a fi dusă înapoi la plantaţia tatălui ei.

— Vreau să mă întorc acasă, spuse ea, în dialectul Dayacilor, presupunând că piticul îl va înţelege mai uşor decât olandeza sau engleza. m-am săturat să stau aici. Vreau să plec!

Negrilul o ascultă pe fată cu o atenţie profundă. Din gesturile Elsei, care tot arăta spre orizont, piticul înţelese care era dorinţa prizonierei.

Dar, spre marea dezamăgire a Elsei, el dădu din cap, părând că se împotriveşte acestei dorinţe.

Tânăra fată se arătă grozav de îndurerată şi voi să se arunce din vârful copacului pe care era adăpostită.

Nu-şi putu pune însă în practică gândul căci urangutanii o supravegheau.

Hock le făcu semn să o conducă din nou în adăpostul de crengi, unde fata se aruncă pe culcuşul de frunze şi-şi ascunse faţa în mâini, ca să-şi arate durerea.

Uitându-se printre degete ca să vadă ce va face piticul, observă că acesta se apropie de ea şi caută să-i explice ceva prin semne.

Îi arătă pădurea înconjurătoare şi cu semne de groază, îi lămurea că peste tot sunt duşmani ascunşi, înarmaţi până în dinţi şi cu cuţitul încovoiat al Băutorilor de sânge.

El imita săritura pisicii sălbatece, a Alfurusului, care-şi tăia victima, lăsându-i să picure sângele cu încetul şi strângându-l în tulpini de bambu pe care apoi le întrebuinţa la ceremoniile înfricoşate ale divinităţilor lui misterioase. El imita zborul repede şi nezgomotos al liliecilor vampiri, adormindu-şi victimele cu bătaia înceată şi răcoroasă a aripilor lor, apoi îl rănesc mortal cu o muşcătură priceputǎ, care-l anemia şi-l istovea numai într-o noapte.

Apoi căuta să imite prin gesturi pe Alfurusul sângeros care, ascuns în frunzişul copacilor, dă târcoale casei plantatorului şi escaladând balconul sau verandele, pentru a pătrunde în camere, ca să răpească pe fete şi pe femeile tinere pe care apoi le aduceau jertfă pe altarele divinităţilor lor.

Şi Elsa vedea pe pitic mimând scena ultimă, femeia albă zbătându-se şi plângând; apoi, întinsă goală pe piatra morţii, cu capul bălăbănindu-se deasupra vasului vrăjitorului sau vrăjitoarei care, în mijlocul strigătelor neomeneşti a demonilor negri, începea să ferăstruiască gâtul delicat cu o lamă dinţată, stropind cetele de sălbateci dimprejur cu sângele cald încă al victimei.

Apoi, cum Elsa începea să înţeleagă scenele de spaimă pe care piticul se străduia să i le lămurească, Hock o arăta pe ea cu mâna, pe când cu cealaltă mima tăierea gâtului şi părea că arată că Băutorii de sânge, răspândiţi prin jungla înfricoşată, o pândeau şi plănuiau să puie mâna pe ea.

— Tu, Tu! părea el că zice Elsei; te vor prinde… dacă nu rămâi aici… ocrotită de oamenii copacilor…

Îşi exprima prin gesturi gândul cu schime ale mutrei şi cu o mimică atât de expresivă, încât fiica doctorului Elias ghici tot ce se petrecuse.

— Da, da! spuse ea… îmi dau seama acum de tot ce a fost… Tu ai pus maimuţele să mă răpească, pentru ca să nu cad în mâinile Alfurusului. Tu le-ai pus pe aceste animale de treabă să mă supravegheze şi pentru asta îţi sunt recunoscătoare din tot sufletul!… Vraciule bun!

Ea îşi însoţea cuvintele cu aceleaşi gesturi ca şi piticul, pentru ca să-l facă pe acesta să înţeleagă ce spunea. Pe când vorbea se auziră iar din depărtare focuri de armă. În adâncimile pădurii virgine, trupa ce o căuta începuse iar să dea semnale de chemare.

— Hock! strigă Elsa, întinzând braţele în direcţia din care se auzea detunăturile; Jack e acolo! Mă cheamă!

În aceeaşi clipă ea sărise afară din coliba de crengi şi se apleca în căutarea unei liane pe care să se poată coborî, când piticul năpustindu-se la ea, îi arătă la picioarele bananului, hidoasa spirală a hamadryasului uriaş, care stătea la pândă, încolăcit în jurul lui, dar gata să se destindă ca un resort în momentul când va voi să sară asupra prăzii.

— Ah! strigă fata, dacă Jack sau fratele lui ar fi aici, ar găsi un mijloc să nimerească monstrul acesta… Ei sunt înarmaţi., şi l-ar putea împuşca…

Intre urangutani şi pitic începu acum o convorbire agitată. Elsa nu putea să ştie ce-şi spuneau, dar ea ghicea că el comanda şi arăta maimuţelor ce trebuiau să facă. O rază de speranţă învioră curajul prizonierei. Hock vrăjitorul părea că-şi dă seama de lucrul acesta… Poate că va da de veste lui Jack şi lui Dou-long-mor şi-i va aduce acolo ca s-o ia şi s-o ducă la tatăl ei…

Cu toate acestea nu voia încă să se legene în această speranţă.

În clip. A aceasta doi urangutani o zbughiră de la locul lor şi făcând o săritură puternică, spintecară văzduhul şi căzură departe, pentru a evita atacul şarpelui care de grabă îşi ţâşnise capul în aer pentru a-i ataca.

Dar agăţându-se cu cele patru labe de ramurile unui arechier enorm, ale căror ramuri se întretăiau cu ferigi arborescente, maimuţele dispărură în îmbelşugata vegetaţie a pădurii care se închise la loc, în urma lor.

Hock îi urmărise cu ochii, fără să facă un gest sau să scoată vreo exclamaţie de mulţumire.

Probabil că era sigur de rezultatul expediţiei, căci se întoarse spre Elsa a cărei emoţie crescuse şi mai mult, ghicind gândul negrilului.

După aceea, întinzând braţul în direcţia în care dispăruseră maimuţele, rămase câtva timp pe gânduri, apoi, făcând o mare sforţare a minţii, spuse, spre marea uimire, dar şi bucurie, a fetii:

— Jack!

Cuvântul acesta îl aştepta şi Elsa, numele acela de care pigmeul recunoscător îşi aducea aminte şi pe care piticul îl putea pronunţa mai uşor, de oarece semăna mai bine cu graiul ciudat pe care-l vorbeau animalele pădurii virgine.

— Mulţumesc, Hock! strigă tânăra fată emoţionată! Tu eşti bun, eşti adevărat prieten! O să-ţi fiu totdeauna

recunoscătoare! Totdeauna!

Piticul o privi cu extrasul unui drept credincios în faţa unei icoane apoi, executând aceeaşi săritură ca şi maimuţele cu cari semăna ca un frate, apucă o liană care atârna din bolta de verdeaţă şi se aruncă înainte în oceanul de verdeaţă care-l ascunse imediat de ochii tinerei fete…

Elsa rămase singură pe copac, cu urangutanii… cuprinsă de o nerăbdare care o chinui până dimineaţa, nelăsând-o să închidă ochii toată noaptea…

CAPITOLUL VI.
JACK ŞI ELSA

Zorile o surprinseră întinsă pe o cracă a copacului şi ascultând toate zgomotele atât de ciudate ale pădurii.

Ea se străduia să pătrundă taina adâncimilor verzi care se întindeau în jurul lui. I se tot părea că aude fâşâituri prin frunziş, sau târşâiturile unor paşi prin tufişuri.

Atunci înălţa capul, scrutând cu ochii tufişurile şi buruienele înalte; dar repede se trăgea înapoi, zărind şarpele al cărui cap era mereu la pândă, răbdător, gata să lovească cu colţii lui uriaşi orice fiinţă vie care se va apropia de el.

Elsa privea apoi săriturile gibonilor pe un copac din faţa ei.

Deodată ea fu cuprinsă de o bucurie aşa de mare încât rămase nemişcată, fără să fie în stare să facă un gest sau să scoată vreo vorbă.

Din mijlocul frunzişului se desprinsese figura unui tânăr. Sta căţărat pe un copac şi privea ca şi cum ar fi căutat ceva, înspre smochinul-banan pe care se afla Elsa.

Elsa îl recunoscu numaidecât pe Jack Dickson; dar un Jack îmbrăcat în zdrenţe, cu părul încâlcit şi plin de scaieţi; ca un om care s-ar fi căţărat multă vreme printre copacii deşi ai pădurii virgine.

Doi urangutani, aciuiţi lângă el, păreau că-i servesc, în acelaşi timp, de călăuze şi de paznici.

Elsa recunoscu pe cele două maimuţe pe care micul vrăjitor le trimisese cu o însărcinare, pe care Elsa, acum, la vederea lui Jack, o înţelese deplin.

Hock pricepuse deci cuvintele ei. Piticul avea o inteligenţă ciudat de dezvoltată, care putea ceti gândurile acelora pe care voia să-i servească.

Elsa admiră instinctul miraculos al negrilului, care adusese un prieten acelea pe care o pusese sub protecţia marilor maimuţe şi care adusese acolo pe un alb înarmat cu armele necesare pentru a putea nimici pe periculosul hamadryas care o asedia cu o încăpăţânare îndârjită şi răzbunătoare.

Dar vederea lui Jack o făcu pe Elsa să piardă orice prudenţă.

— Jack! strigă ea cu glas tare. Alo, Jack! Aşteaptă... viu la tine!

Nu mai aşteptă răspunsul tânărului naturalist şi, nemaifiind supravegheată decât de femela maimuţă, care n-avusese timp s-o oprească, se lăsă s-alunece jos de-a lungul unei liane şi voi să alerge spre copacul pe care se găsea Jack.

Dar deodată rămase înmărmurită de groază. Hamadryasul, rezemat în coada-i încolăcită în jurul unui trunchi, se ridicase în faţa ei.

El o fascina cu ochii neîndurător aţintiţi asupra ei şi-si învârtea limba ca o furculiţă în toate părţile, legănându-şi trupul înălţat, gata să se repeadă.

Nemişcată, încremenită, Elsa se simţea că leşină.

O somnolenţă sau mai de grabă o toropeală părea că pune stăpânire pe ea; nu mai avea voinţa necesară ca să facă mişcarea ce ar fi putut-o mântui.

Se străduia din toate puterile să se împotrivească somnolenţei cotropitoare şi fascinaţiei grozave care o atrăgea spre hamadryas. În mod fatal ar fi sucombat acum sub atacul veninos al monstrului, când două detunături răsunară cu un zgomot atât de puternic că îi păru că-i explodează în creier.

Nu-şi dădu seama că Jack descărcase ambele cartuşe ale carabinei lui asupra şarpelui, căruia îi sfărâmase capul.

Zgomotul o dezmetici pe Elsa, care sări înapoi cu atâta repeziciune încât îşi scrânti glezna de o rădăcină şi căzu jos, aproape leşinată de emoţie şi de durere.

— Elsa! strigă Jack speriat. Te-ai rănit? Dumnezeule, Elso!

Tânărul sărise şi el la pământ şi alergase spre fată fără să-i pese de zvârcolirile înspăimântătoare ale şarpelui uriaş, care se lupta cu moartea în buruienele înalte.

— Reptila aceasta fioroasă te-a muşcat Elsa? Sfinte Dumnezeule! Ar fi grozav! Elsa, draga mea! Singura mea bucurie în viaţă! Elsa scumpo, iubita mea!

El o ridicase de pe pământ şi o legăna în braţe ca pe un copil. Tânăra fată se lăsa legănată, fericită. Prelungea dinadins această scenă de fericire, continuând să ţie ochii închişi şi ascultând pe Jack care-i şoptea cuvintele pe care fata le aştepta de mult, dar pe care el încă nu îndrăznise niciodată să i le spună.

Rămânea liniştită şi se lăsa legănată de braţele tânărului, încântată de fericirea prezentă şi uitând toate grozăviile prin care trecuse şi care o mai aşteptau...

— N-am nimic, dragul meu, spuse ea în cele din urmă; şi, dacă nu mi-aşi fi răsucit grozav glezna, ca să evit atacul regelui cobrelor, n-aş fi avut nici pe dracu... Îţi mulţumesc, Jack! Am recunoscut numaidecât dibăcia d-tale extraordinară... Iată că a doua oară îmi salvezi viaţa.

Tânăra fată se uită la şarpele uriaş pe care urangutanii îl omorau acum de-a binelea, sfârtecându-l.

Maimuţele săvârşeau lucrul acesta cu o poftă de răzbunare şi cu încăpăţânarea rasei lor. Rupeau reptila în bucăţi, manifestând o bucurie nebună pe care şi-o exprimau prin sărituri, ca nişte copii veseli.

Elsa îi atrase atenţia lui Jack Dikson.

— Aceşti „oameni ai copacilor” m-au smuls din mâinile răpitorilor mei, spuse ea. M-au protejat şi păzit.

Hock, piticul vrăjitor, le-a poruncit s-o facă.

Fără ei aş fi căzut pradă Alfurusului care n-a încetat să mă pândească pentru a răzbuna, de bună seamă,

moartea „Băutorului de sânge” care ne atacase lângă drosera canibală şi pe care l-am doborât atunci cu un glonte al puştii mele…

— Cu toţii am avut. Gândul acesta când am pornit să te căutăm, dragă Elsa. Nicio clipă nu m-a părăsit groaza că-ţi voi găsi trupul decapitat. Oh, şi gândul acesta mă înnebunea!

Din fericire am putut, mulţumită maimuţelor piticului vrăjitor, să te găsesc. Acum, dacă urangutanii care m-au adus până aici, ar voi să ne escorteze până ce am da de Dou-long-mor şi de fratele meu Willie, ai fi repede în siguranţă, în plantaţia de pe malul râului Barito, unde am aştepta întoarcerea tatălui d-tale…

Tânăra fată voi să se ridice ca să plece, fără să mai piardă nicio clipă, dar glezna scrântită îi smulse un strigăt de durere.

— Nu pot să umblu! strigă ea.

— Te voi duce! răspunse Jack hotărât.

Elsa îi întinse mâna, zâmbind.

— Ar fi o nebunie, sărmanul meu Jack. Te-ai istovi de pomană şi am înainta cu greu, pierzând un timp prea preţios ca să-l cheltuim în chipul acesta. Voi rămânea deci aici, în culcuşul pe care mi l-au pregătit maimuţele, care sunt prietenele noastre şi care vor continua să mă mai apere câtva timp, până în clipa când te vei întoarce aici cu Willie şi cu Dou-long-mor…

Degeaba protestă tânărul. Elsa reuşi în cele din urmă să-l facă să înţeleagă că hotărârea ei este cea mai înţeleaptă.

Dar el ţinu totuşi să împartă armele cu ea şi-i lăsă ci revolverul, cu destule gloanţe ca să poată susţine un asediu în copac, în caz de nevoie.

Apoi plecă grăbit, după ce asigură pe fată că va fi înapoi încă înainte de venirea nopţii.

……

Cu tot curajul ei, Elsa, când se văzu iar singură, simţi o strângere de inimă şi o mare tristeţe îşi bandajase piciorul

cu o liană şi se rezemase de smochin, aşteptând să i se mai aline durerile ca să se poată iar urca în copac.

O chinuia şi grija de soarta lui Jack.

Tânărul se afla singur în pădurea cutreierată de Alfuruşi. Nu va fi el atacat?

Urangutanii nu plecaseră cu el. Ei plecaseră acum în căutarea fructelor şi rădăcinilor cu care se hrăneau.

Elsa îşi plângea trista soartă care o împiedicase să plece cu tovarăşul ei de aventuri.

Apoi îi reveniră în minte cuvintele lui Jack. Eli o iubea. Acum era sigură… Un vis de fericire o făcu să uite situaţia ei prezentă.

Dar oboseala prin care trecuse de când fusese răpită o dolbora. Era foarte obosită, istovită chiar de nesomn şi de griji.

În, jurul ei era linişte completă. Printre pleoapele aproape închise zări maimuţa femelă ţinându-se cu braţele de o cracă joasă şi legănându-se.

— Mă supraveghează pe mine, se gândi fata. Până se va însera… Nu-i nicio primejdie!

Se simţea tot mai toropită… Se trânti pe iarbă şi, cu mâna pe armia pe care i-o încredinţase Jack Dickson, ea închise ochii şi adormi liniştită.

În aceiaşi clipă cinci sau şase capete îngrozitor tatuate se iviră de după trunchiul unui copac răsturnat în ierburile înalte.

Alfuruşii îşi pregăteau răzbunarea.

CAPITOLUL VII.
FOC ÎN JUNGLĂ

— Nu mai există nicio îndoială. Mi-am însemnat drumul crestând arborii cu cuţitul... Acesta e drumul. Să nu mai pierdem vremea în zadar, Dou-long-mor.

Dayacul părea însă îngrijorat.

Privea copacii, frunzele şi adulmeca văzduhul, apoi rămânea în ascultarea miilor de zgomote ale pădurii.

Jack Dickson începu, în cele din urmă, să fie neliniştit de purtarea dayacului.

— Elsa ne aşteaptă. Trebuie să moară de nerăbdare. Trebuie să ajungem la ea înainte să se însereze.

Inginerul Willie se ridică de pe iarba deasă pe care sta întins.

— Nu mai întârziaţi... Porniţi... De îndată ce accesul ăsta de friguri, care m-a apucat de ieri, îmi va trece, voi pomi şi eu la drum ca să vă ajung.

Dou-long-mor o să te însoţească astăzi împreună cu Dayacii. E o călăuză sigură şi un servitor devotat. Cu el o vei găsi pe Elsa mai repede decât întovărăşit de soldaţi indigeni şi de un bolnav care nu mai e în stare să se obosească.

Elsa te aşteaptă. Fata e singură. Trebuie cu orice chip să faci tot ce e posibil ca să o aduci acasă cât mai repede. Orice clipă de întârziere îi poate fi fatală... Pleacă îndată I

Jack nu avea nevoie să mai fie îmboldit ca să plece înapoi la Elsa. Cu cât se îndepărtase de copacul pe care se afla fata, şi care servea de fortăreaţă şi de adăpost protejatei vrăjitorului şi a urangutanilor, cu atât neliniştea îi crescuse.

O spaimă nelămurită pusese stăpânire pe el şi disperarea lui crescuse găsind pe fratele său Willie cu o nouă criză de friguri rele, care-l silise să-şi întrerupă mersul.

— Nu e decât o uşoară întârziere, îl asigurase numai decât inginerul. Frigurile mi s-au întors din pricina mlaştinilor puturoase din pădure. Peste câteva ceasuri voi fi iar pe picioare dar tu nu mă aştepta… Du-te de-o caută pe aceea pe care o iubeşti!…

Jack Il ascultase şi o pornise imediat la drum.

Dar Dou-long-mor părea mai puţin grăbit decât tânărul lui tovarăş. Dayacul simţea o nelinişte nelămurită pe care instinctul lui de om primitiv o percepea mai mult… Şi când Jack voia s-o ia la goană, el îl oprea.

— Tu nu mergi ca maimuţa oarbă, spunea el. Întâlneşti piedici de la Alfuruşi, şi piedici de la Alfuruşi pe tine te omoară. Uită-te bine.

Îi arată, pe când vorbea, spini ascuţiţi, pe jumătate ascunşi în muşchiul verde care acoperea pământul şi care erau astfel aşezaţi încât să rănească foarte rău pe imprudentul explorator.

— Asta tot rău ca şarpe; otravă mult! îl asigură Dayacul. Bagă seama!

— Ce bandiţi! răspunse naturalistul indignat. Ah, dacă l-aş avea pe vre-unul din ei în bătaia puştii mele!

— Tu uită-te în spate, poate acolo e unul care vrea taie capul la tine… continuă Dou-long-mor. Alfurus mai rău ca pantera!

încă nu sfârşise aceste cuvinte, când mai multe detunături îndepărtate turburară liniştea pădurii.

— Elsa! strigă Jack! Ea a tras pentru că este atacată!

Mai mult mort decât viu, el o luă la goană în direcţia din care se auziră încă două-trei detunături, când Dou-long-mor scoate un strigăt:

— Foc! Arde!

Se opriră amândoi, cu ochii la o lumină roşie care lumina adâncul pădurii şi care părea că se apropie de ei.

— Oh, gemu Jack. Săraca Elsa! Scumpa mea Elsa!

Îşi frângea mâinile de deznădejde şi, cu tot pericolul, voia să o ia la goană mai departe, spre desişul care se aprindea tot mai mult, văzând cu ochii, când o turmă de animale, înnebunite de groază, se năpusti spre el şi, dacă nu s-ar fi lipit repede de un copac, l-ar fi călcat în picioare.

Toate specimenele faunei pădurii virgine fugeau de foc cu o spaimă atât de grozavă, încât fiarele nici nu se mai uitau la prada lor obişnuită, necum să se oprească s-o sfâşie. Jack văzu, trecându-i pe dinainte, pantere negre, amestecate cu bivoli şi căprioare; lupii fugeau alături de oile sălbatice; maimuţele săreau îngrozite din cracă în cracă, fără să le mai pese de şerpii boa care se căţărau pe sus prin frunzişul pădurii ca să scape de primejdia care-i ameninţa pe toţi deopotrivă.

Apoi trecură rinoceri şi elefanţi, sfărâmând totul în calea lor. Văzduhul se umpluse de papagali şi de alte păsări cari zburau nebuneşte ca să se mântuie. Un fum înecăcios începuse să umple aerul. Se auzeau lămurit pârâiturile trunchiurilor uscate atinse de flăcări şi trosnetul crengilor care se aprindeau cu un bubuit de mitralieră, asemănător zgomotului unui război.

Urangutani apărură pe o potecă, bătându-se în piept. Cavităţile de rezonanţă ale toracelor lor făceau un zgomot ca un tunet care mărea şi mai mult haosul înconjurător. Erau cu toţii nebuni de groază şi nu mai ascultau decât de instinctul de conservare care-i făcea să fugă, să fugă…

Jack privea această avalanşă care trecea, cu o spaimă din ce în ce mai mare. Soarta Elsei, în mijlocul acestui incendiu, era lesne de ghicit. Probabil că Alfuruşii o descoperiseră şi ei dăduseră foc ca să înspăimânte maimuţele care o păzeau şi, astfel, s-o poată ataca mai uşor.

El sta nemişcat, părând că nici nu-şi dă seamă că focul se întindea mereu.

Copleşit de durerea neasemuită care-i amorţise tot

curajul, aştepta flăcările fără să se mai împotrivească.

Dar Dou-long-mor îl trezi şi-l sili să caute un adăpost pe o mică insulă stâncoasă care se ridica în mijlocul mlaştinii. Cu chipul acesta putură asista, fără primejdie, la focul care-i înconjura de toate părţile.

Apoi se dezlănţui o ploaie care se schimbă repede în adevărat potop şi opri, din fericire, focul, înecând sub torentele sale copacii pe jumătate arşi şi lianele prefăcute în tăciuni.

Jack porni imediat în căutare, dar fără mare speranţă. Ajunse repede la smochinul-banan pe care Elsa îşi găsise adăpost, în mijlocul urangutanilor.

Copacul ieşise victorios din lupta lui cu focul. Lianele şi tufişurile din jur îi serviseră de meterez protector împotriva flăcărilor şi-i păziseră trunchiul şi cea mai mare parte din crăci.

Dar nu mai era nicio urmă de coliba înjghebată din crengi, care servise de adăpost Elsei şi familiei de urangutani, păzitorii ei.

În zadar o strigă Jack pe Elsa. Nicio voce nu răspunse strigătelor lui deznădăjduite.

Numai Dou-long-mor găsi cadavrul femelei urangutanilor într-o baltă argiloasă, unde bietul animal se aruncase, de bună-seamă singur, ca să scape de usturimea arsurilor. Ea strângea încă în mână convulsiv coada pe papură a unei săgeţi ascuţite cari străpunsese mâna dintr-o parte în cealaltă.

— Săgeata batac! Alfuruşi fost aici, spuse iar Dayacul. Ei luat fata albă. Ea luptat mult. Mulţi alfuruşi căzut. Trei morţi arşi. Vezi!

Dou-long-mor nu se înşela. Trei corpuri, ce se vedeau în cenuşă pe jumătate carbonizate, dovedeau că fiica doctorului Elias se servise de revolverul lui Jack cu multă iscusinţă şi hotărâre.

Dar ea fusese covârşită de numărul mare al Băutorilor de sânge, care o aveau acum în puterea lor şi se vor putea răzbuna de moartea celor trei războinici omorâţi de

gloanţele revolverului ei.

Dayacul nu ştia ce hotărâre să ia. El cunoştea ferocitatea Alfuruşilor care socoteau drept o faptă vitejească uciderea unui alb sau a unei albe.

Nici vorbă că Elsa nu se putea aştepta la iertare din partea Băutorilor de sânge, a căror reputaţie înfricoşată făcuse ca să se dea insulei Borneo porecla de Insulă însângerată.

— Mâine căutăm pe fată; când pădurea nu mai arde, plecăm, spuse el tovarăşului său.

— Mâine! strigă Jack, e prea târziu — cine ştie, mâine e poate prea târziu. Chiar acum trebuie să pornim pe urmele ei.

— Ce urme? Pădurea arsă! Cenuşă peste tot! spuse Dayacul cu multă dreptate.

Dar Jack nu mai judecaşi poate că ar fi făcut nebunia să plece, fără să-l asculte pe Dou-long-mor, când o şuierătură ascuţită îi atrase atenţia şi-l făcu să se întoarcă.

— Hock! exclamă el, recunoscându-l pe pigmeu. Hock, aici? De unde vine? De unde a ieşit, Dou-long-mor?

Dayacul ridică din umeri. Era tot aşa de uimit ca şi naturalistul.

— El vrăjitor. N-are nevoie de drum. El la multe se pricepe. Zbora pe sus.

Jack se agăţă de slaba speranţă pe care i-o dădea sosirea pigmeului.

— Hock, Hock! zise el, arătând spre smochinul-banan. Unde este Elsa? Tu ştii? Băutorii de sânge, vampirii cu chip de om, au luat-o! O să mergem cu tine, dacă tu poli să ne arăţi unde el

Vorbind, făcea multe gesturi, doar o putea piticul să înţeleagă ce voia. Acesta îl privea atent, fără să scoată vreun sunet, însă cu ochi atât de inteligenţi, încât Jack simţi că recapătă puţin curaj.

— El vrăjitor, el ştie găsit pe Elsa, spuse Dou-long-mor cu convingere. Tu aşteaptă, mergem după el.

Hock făcuse un gest misterios şi dispăruse după un copac pe jumătate ars, de unde se-ntoarse înarmat cu un arc mare de o formă ciudată şi cu mai multe săgeţi la fel cu aceea cu care rănise pantera neagră.

— Săgeţi *aeta,* otravă foarte, foarte rea! Dacă' înţeapă pe tine, tu mort, spuse dayacul lui Jack, în graiul lui scâlciat.

Jack nu cerea altceva decât să creadă chiar şi imposibilul. În orice caz, ceea ce făcea piticul îl umplea de uimire.

Hock imitase, în adevăr, cu atâta exactitate şuierătura unui şarpe furios încât naturalistul fu înşelat.

Imediat din toate părţile se auzi fâlfâit de aripi. Păsări de toate felurile apărură pe crăcile înnegrite de foc ale copacilor din jur, şi toate începură să piuie, să fluture, să croncănească pe toate glasurile şi tonurile. Era. Un concert asurzitor şi neaşteptat, căruia piticul îi puse capăt cu o fluierătură poruncitoare.

Se făcu imediat linişte.

— Ce minuni face sălbatecul acesta! murmură Jack.

— El ştie graiul la păsări şi vorbeşte şi la maimuţe, spuse convins Dou-long-mor.

Piticul îi confirmă spusele, scoţând fluierături pe tonuri deosebite, urmate de triluri şi modulaţii, asemănătoare unui cântec de pasăre.

El se muncea să imite diferitele păsări adunate deasupra capului. Îşi da atâta osteneală încât sudoarea îi curgea şiroaie pe faţă.

Şi păsările atente aveau aerul că-l înţeleg. Unele din ele începură un fel de dialog cu pitic, punând parcă întrebări şi dând răspunsuri. Convorbirea aceasta pricinui o uimire fără de margini celor doi tovarăşi de aventuri.

Şi ca la un semn, toate păsările dispărură, străbătând copacii înnegriţi de pârjol şi răspândindu-se în toate unghiurile cerului.

În aceeaşi clipă se auziră mârâituri şi o tuse sacadată, anunţând întoarcerea urangutanilor cari fugiseră de

spaima focului din pădure.

Toţi lăsară capetele în jos, părând că aşteaptă să fie certaţi. În adevăr, piticul nu-i cruţă deloc şi-i dojeni aprig, cu sunete aspre şi poruncitoare.

Jack observă un urangutan bărbat care părea că e şeful tuturor. Acesta fu apucat de o furie nestăpânită când zări cadavrul femelei, ucisă de Alfuruşi.

Toţi „oamenii copacilor” se adunară într-un grup compact, părând că fac cauză comună cu el şi că se unesc ca să răzbune moartea maimuţei.

Era o scenă atât de emoţionantă şi teribilă, încât Jack înţelese că o luptă pe viaţă şi pe moarte se va da între Băutorii de sânge şi uriaşele maimuţe antropoide.

CAPITOLUL VIII.
MISTERELE INSULEI ÎNSÂNGERATE

Dar Hock, piticul vrăjitor, nu uitase că Elsa era în mâinile Alfuruşilor.

Prin gesturi el dădu porunci scurte, apoi adunând pe toţi supuşii săi antropoizi, le arătă un punct în pădure spre care se îndreptară imediat cu toţii.

— Să-i urmăm şi noi, strigă Jack Dickson. N-au pornit ei într-acolo fără niciun motiv.

Hock păru mulţumit văzându-i că însoţesc şi ei ciudata armată pe care o conducea la război.

Dar Dou-long-mor se arată foarte nemulţumit când ajunseră la o stâncă sub care se vedea intrarea unei peşteri destul de înguste şi care se pierdea în măruntaiele pământului.

— Asta poarta de sânge! Duce la peştera unde Băutorii de sânge fac slujbă! explică dayacul. Nu mai vedem niciodată plantaţie, nici pe thuan Elias, dacă intrăm singuri. Crede la mine!

— Nu e vremea să socotesc şansele de reuşită; trebuie să încercăm să lucrăm, răspunse Jack Dickson; viaţa Elsei e în primejdie şi ăsta e singurul lucru care are importanţă pentru mine. Adio!

— Thuan! îl imploră dayacul, bagă scamă!

— Ascultă, zise tânărul, tu du-te spune fratelui meu şi adu-ţi oamenii aici, ca să-mi veniţi în ajutor dacă voi fi în primejdie... Ai înţeles?

Dou-long-mor nu răspunse; îşi atinse cu mâna fruntea şi pieptul, apoi dispăru în pădure, unde foarte curând nu se mai văzu.

Jack nu-şi pierdu vremea privind în urma celui plecat. Hock dădea dovadă de nerăbdare, repetându-şi mereu lucrăturile.

Naturalistul o luă mai repede la picior şi-l ajunse curând în gangul subteran care dădea subit într-o vale îngustă pe unde curgea un pârâu.

închisă într-un defileu de maluri stâncoase, o potecă îngustă mergea de-a lungul pârâului. Locul acesta fusese cruţat de urgia focului, care adusese atâtea stricăciuni pădurii virgine; tufişurile erau în bună stare şi puţinii copaci, crescuţi între stânci, nu păţiseră nimic.

Alfuruşii putuseră deci să scape de pârjol pe acest drum îngust şi să-şi ducă prizoniera, oprind în cale, cu ajutorul focului, pe aceia care ar fi voit să-i urmărească.

Infernala lor inteligenţă ştiuse să prevadă şi să organizeze, căci niciodată lui Jack nu i-ar fi dat în gând să pătrundă în peşteră, dacă n-ar fi fost Hock care să-i arate drumul.

Porniră astfel în sus pe malul pârâului şi merseră câtva timp.

În cele din urmă ajunseră la un perete stâncos şi zăriră intrarea unei galerii care dispărea înăuntrul muntelui.

Hock porni înainte, hotărât.

Jack îl urmă, emoţionat întrucâtva şi speriat de urletul unei căderi de apă care se prăvălea într-o prăpastie adâncă.

Dar după o sută de paşi, cărarea întortocheată pe care umblau făcu o cotitură neaşteptată şi ei se găsiră într-o peşteră atât de încăpătoare, încât Jack se stăpâni cu greu să nu scoată un strigăt de admiraţie.

Căci peştera se prelungea în munte şi avea o înfăţişare cu adevărat fantastică cu ciudatele-i stalactite, din care unele, strălucind ca cristalul, coborau ca nişte uriaşe reptile pietrificate, răsucindu-se în chipul cel mai neaşteptat.

O uimitoare lumină albastră pătrundea printr-o crăpătură a stâncii şi lumina cu o strălucire nereală

această încăpere misterioasă şi atât de bine ascunsă în măruntaiele pământului.

Hock se pitulase, fără zgomot, în dosul unei pietre enorme care se înălţa, ca o apariţie, într-un ungher al peşterii.

Jack îl imită cum putu mai bine. Se aciuiase tocmai, la rândul lui, după un stei, când o pasăre străbătu peştera, scoţând un strigăt ascuţit şi sacadat care era, desigur, un avertisment, căci tânărul îl văzu pe negrii orânduindu-şi săgeţile pe un bolovan de cremene, ca să-i fie la îndemână, apoi îşi pregăti arcul gata de luptă.

Urangutanii, care de asemenea se pitiseră după pietrele care umpleau peştera, nu făceau nicio mişcare. Blana lor semăna atât de bine cu culoarea stâncilor, încât nu puteau fi deosebiţi de ele.

Jack însă vedea foarte bine luminile zburătoare care se învârteau de colo până colo sub boltă şi câteodată rămâneau nemişcate pe ziduri.

Cum ochii începuseră să i se obişnuiască cu lumina ciudată a peşterii, Jack îşi dădu seama că încăperea era ca şi tapisată cu liliecii-vampiri care dormeau, agăţaţi de boite cu ghearele aripilor lor, sau care zburau încoace şi încolo ca nişte păsări de noapte hidoase.

Acest spectacol îi aminti naturalistului cuvintele dayacului Dou-long-mor care spunea cu toată convingerea că vampirii erau reîncarnarea sufletelor Alfuruşilor, pentru a putea continua şi după moarte să bea sângele victimelor ferocităţii lor neîndurate.

Tânărul nu îndrăznea să vorbească şi să întrebe pe negrii. Îi era teamă să nu atragă atenţia vreunei santinele ascunse cine ştie în ce colţ al cavernei şi să provoace o luptă care ar fi pricinuit pieirea lor fără să mântuie pe Elsa.

Timpul însă trecea.

Minutele i se păreau fără sfârşit lui Jack, care nu avea răbdarea încăpăţânată a indigenilor la pândă şi nu ştia nici cum pândesc „oamenii arborilor” zile întregi o pradă,

fără a face cea mai mică mişcare.

Neliniştea naturalistului creştea. Se întreba de ce Hock, piticul vrăjitor, zăbovea astfel în peştera aceea care părea că se afundă fără capăt în munte.

Alfuruşii nu se iveau. Jack se temea ca Elsa să nu fi fost dusă cine ştie cât de departe, căci nu mai găsiseră nicio urmă nouă a fetei.

Pentru a suta oară el ridică capul, când observă ceva care bătea la ochi pe nisipul negru al încăperii. Era un colier de perle pe care Elsa îl purta de obicei în jurul gâtului. De data aceasta nu mai încăpea nicio îndoială. Fiica doctorului Elias trecuse pe-acolo.

— Hock, şopti Jack, Hock, ai văzut asta, Hock?

O şuierătură poruncitoare îl făcu să înţeleagă că nu era locul şi momentul să vorbească, căci o lumină roşie luminase în clipa aceea fundul peşterii.

Un cortegiu hidos înainta la lumina unor torţe uriaşe de răşină care accentuau grozăvia unui tablou cu adevărat demoniac.

Vrăjitorii Alfuruşilor mergeau înaintea victimelor slujbei care urma să se ţie în faţa unui oribil idol de piatră roşie, ce întindea opt braţe însângerate, înarmate cu gheare în loc de mâini.

Idolul se ridica pe un bloc de cuarţ pus pe un fel de altar, peste o albie de piatră a cărei destinaţie sinistră Jack avea s-o afle în curând.

Toţi vrăjitorii, goi până la piele, erau acoperiţi de tatuaje înfricoşătoare şi de desene sângeroase.

Băteau cu putere în tobe împodobite cu cranii omeneşti şi produceau o simfonie foarte potrivită cu aspectul lor îngrozitor şi cu mişcările lor nebuneşti.

În spatele lor, Alfuruşii sălbateci, vopsiţi ca de vânătoare şi înarmaţi cu iataganul tăietor de capete, îi urmau legănându-se în cadenţa tobelor.

Dar nu Băutorii de sânge îl preocupau pe Jack Dickson, Ochii îi rămaseră aţintiţi asupra a două tinere temei care păşeau, sprijinite de patru vrăjitori, şi care păreau, şi una

şi cealaltă, că de-abia se ţin pe picioare şi că sunt gata să leşine.

Prima era o chinezoaică, răpită probabil din vreo prăvălie de pe coastă. Cea dea doua însă era o fată albă.

Şi Jack recunoscu pe Elsa, pe jumătate goală şi cu părul desfăcut şi încâlcit ca o femeie care s-a zbătut multă vreme şi s-a împotrivit cu cea mai mare energie, până ce a fost învinsă şi s-a supus sorţii.

Ea părea supravegheată mai de aproape decât tovarăşa ei. Vrăjitorii o împingeau cu brutalitate. Ba chiar câteodată o împungeau cu cuţitele lor ascuţite şi pregătite pentru suprimarea victimelor, căci Elsa scotea gemete care sfâşiau inima tânărului.

El şi luase la ochi carabina, când o mână îl opri.

Îl recunoscu pe piticul vrăjitor care-i făcea semn să mai aştepte.

Jack, înfrânându-şi nerăbdarea, îi urmă sfatul şi se ascunse din nou, gata însă să sară la cel mai mic semn.

La lumina unui foc mare pe care-l aprinseseră Alfurusii, el zări un bloc enorm de cuarţ, prevăzut cu inele de fier şi lanţuri şi pus peste un fel de piedestal care domina toată întinderea cavernei.

Era stânca de tortură pe care vrăjitorii idolului sângeros îşi chinuiau victimele, tăindu-le gâtul cu încetul şi le strângeau sângele pe care apoi îl împărţeau credincioşilor acestei religii înfricoşate.

Jack îi văzu cum o puneau în lanţuri pe Elsa, care trebuia să rămână astfel o noapte în faţa idolului roşu. Nenorocita, ca să fie chinuită şi mai grozav, trebuia să stea de faţă la schingiuirea şi asasinarea tovarăşei ei, înainte de a fi jertfită şi ca în acelaşi chip.

Fata chineză era aşa de istovită că se lăsă întinsă pe piatra altarului morţii, fără împotrivire şi fără să scoată măcar un geamăt.

Era goală şi semăna cu o statuie de fildeş. Capul i se bălăbănea de-asupra albiei de piatră şi gâtul îi era expus cuţitelor călăilor ei, fără ca să poală să facă cea mai mică

încercare de-a se mântui de la această moarte fioroasă.

Vrăjitorii începură să cânte o rugăciune înfiorătoare, întretăiată de strigăte crunte şi întovărăşită de bubuitul tobelor.

Jack o privea pe Elsa, care nu-şi putea lua ochii înspăimântaţi de la piatra pe care zăcea tovarăşa ei.

În clipa aceasta tânărul zări pe faţa fermecătoare a tinerei fete o grimasă de groază, în timp ce un geamăt înăbuşit scăpa printre buzele chinezoaicei.

Doi din vrăjitori, întinzând în cruce braţele victimei, îi tăiaseră vinele, lăsând să-i curgă sângele pe piatră, de pe care se scurgea şiroaie în albia de piatră, de unde apoi îl luau preotesele acestui cult diavolesc.

Dar, în aceeaşi clipă, bolta cavernei fu întunecată de zborul liliecilor-vampiri care se azvârleau asupra victimei.

Atraşi de mirosul sângelui, hidoasele animale voiau să ia parte la ospăţ. Ele acoperiră corpul chinezoaicei cu o mantie de aripi şi de blănuri întunecoase, care se agitau, supraveghind convulsiile de agonie ale nenorocitei victime.

Jack se credea jucăria unui înspăimântător coşmar. Numai vederea Elsei, legată pe stânca de tortură, îl rechema la realitate; dar nerăbdarea lui devenise atât de mare încât fu nevoie iar de intervenţia piticului vrăjitor, ca să-l împiedice de a se azvârli asupra Alfuruşilor, în timp ce aceştia, adunaţi în jurul victimei, îşi umpleau cupele de bambus cu sângele care curgea încă din vinele sacrificatei, căreia una din preotese se pregătea să-i reteze capul[6].

Dar pe când ridica iataganul ca să-şi îndeplinească slujba-i hidoasă, se auzi în aer o şuierătură uşoară şi fiara omenească se prăbuşi fulgerată…

Sălbaticii de faţă rămaseră înmărmuriţi, şi uluiala aceasta se mări şi mai mult când altă preotească căzu pe

[6] Batacii antropofagi ai insulelor Sonde au a- cest obicei înspăimântător cu prilejul jertfelor omeneşti pe care le aduc în taina pădurilor.

petrele altarului zeiţei sângeroase, scoţând urlete de durere.

În aceeaşi clipă duduituri surde, asemănătoare tunetului, se auziră în gangul care ducea la peşteră.

— Hock! strigă pigmeul trimiţând o a treia săgeată împotriva unei preotese care se aplecase asupra tovarăşelor sale prăbuşite la pământ.

La vederea lui, toii Alfurusii scoaseră urlete de furie.

Dar, în clipa când se azvârleau spre el, Jack Dickson deschise focul şi descărcă asupra lor cele zece gloanţe ale carabinei lui.

Zece Alfuruşi căzură claie peste grămadă, atinşi de moarte.

În acelaşi moment urangutanii săriră înainte.

Toţi erau înarmaţi cu pietroaie mari pe care le mişcau ca pe nişte măciuci dătătoare de moarte.

Şi, în spatele lor, o trupă nouă de oameni ai copacilor năvăleau în peşteră, înmulţind numărul combatanţilor.

Hock aşteptase sosirea lor ca să dea semnalul de bătaie.

Imediat lupta deveni de o cruzime înspăimântătoare. Căci urangutanii, aţâţaţi şi nebuniţi de mirosul sângelui, se transformaseră în adevăraţi diavoli cari se azvârleau în rândurile băutorilor de sânge, provocând adevărate hecatombe, pe când Hock, piticul vrăjitor, urcat, ca un barba-cot, pe hidosul idol sângeros, culca la pământ cu săgeţile pe oricare dintre canibalii care voiau să se apropie de Elsa, în furia lor răzbunătoare, ca s-o ucidă.

Tânăra fată scosese un strigăt de bucurie recunoscând pe salvatorii ei.

— Jack! Hock! În sfârşit, aţi venit! Ştiam eu bine că n-o să mă lăsaţi, ca o să veniţi în ajutorul meu!

Ea căzu aproape leşinată în braţele lui Jack care reuşise să rupă legăturile ei cu ajutorul unui pietroi de cuarţ.

Dar Băutorii de sânge nu voiau să scape prada pe care speraseră să o aducă jertfă idolului lor sângeros.

Ei se adunaseră în grup compact şi, apăraţi de lăncile

lor ascuţite ale căror vârfuri erau îndreptate ca o perdea înspre urangutani, recâştigau cu încetul terenul pierdut, împingând pe nesimţite pe urangutani spre fundul peşterii.

Urangutanii continuau să lupte cu o înverşunare fără seamăn, făcând cu corpurile lor un meterez de apărare în faţa piticului vrăjitor şi a celor doi tineri.

Hock se coborâse de pe idol; provizia lui de săgeţi era pe sfârşite; nu mai trăgea decât arareori; din când în când scotea câte o şuierătură ascuţită care punea pe goană liliecii vampiri, ale căror aripi pieloase băteau aerul neîncetat deasupra capetelor luptătorilor.

Elsa urmărea cu groază peripeţiile luptei.

îşi regăsise toată energia combativă. Îi încărca armele lui Jack, care o acoperea cu corpul lui.

Dar tânărul căpătase la cap o rană pricinuită de unul din teribilele iatagane ale Alfuruşilor. Sângele îl orbea, curgându-i pe ochi, ceea ce făcea ca glontele lui să nu-şi nimerească totdeauna ţinta.

Elsa trebui să-i ia carabina şi să tragă ea, în timp ce el îşi bandaja în pripă rana cu batista.

— Suntem pierduţi dacă lupta se mai prelungeşte multă vreme, declară fata. Jack, te conjur, păstrează-ţi un cartuş ca să mă salvezi pe mine de la oribila soartă care mi-ar fi rezervată dacă aş cădea din nou, vie, în mâinile băutorilor de sânge. Îmi făgăduieşti, Jack?

— Îţi făgăduiesc că voi muri cu tine, Elso! Căci te voi urma, omorându-mă şi pe mine!

— Dragul meu Jack! exclamă tânăra fată cu o dragoste nesfârşită.

În aceiaşi clipă, ea culcă la pământ pe unul din vrăjitorii care îndemnau pe războinicii Alfuruşi la luptă.

Băutorul de sânge fu atins de moarte, dar el îşi adună ultimele puteri pentru a îmbrăţişa blocul de piatră pe care se ridica idolul roşu. Cu această mişcare îl împinse însă, şi idolul se răsturnă de pe piedestal.

O bubuitură surdă întovărăşi căderea odioasei divinităţi

care se prăbuşi într-o prăpastie neagră deschisă pe neaşteptate în pământ.

Elsa scoase un ţipat de spaimă. Bolta peşterii se crăpase şi se prăbuşea în fala lor, despărţindu-i aproape de urangutanii care continuau să lupte.

— Suntem înmormântaţi de vii! exclamă ea îngrozită.

Jack o strânse şi mai tare la pieptul lui. Situaţia devenea teribilă. Erau izolaţi într-o vizuina în care mergeau la o moarte sigură dacă nu le venea nimeni în ajutor.

Un întuneric complet îi împiedica să-şi dea seama de locul pe care se aflau şi de pereţii vizuinii. Dar auzeau strigătele Alfuruşilor şi mârâiturile urangutanilor.

— Există desigur vreo crăpătură care comunică cu restul peşterii, spuse Jack. Bolta desigur că nu s-a prăbuşit toată; vreo stâncă va fi oprit în cădere vreun bloc de piatră* lăsând vreo gaură prin care am putea trece.

— Numai dacă Alfurusii nu s-ar folosi de ea ca să ne afume ca pe nişte vulpi în vizuina lor, replică Elsa.

— Să-l lăsăm pe Hock să ne poarte de grijă, răspunse Jack. El ne-a scos din situaţii mai rele. Să avem încredere în el şi să nu pierdem nădejdea…

Nu isprăvise încă fraza, că fluierături repetate răsunară în peşteră şi auziră pe Alfuruşi scoţând urlete de furie.

— Ce s-o fi întâmplat? murmură Elsa. Ne-au sosit oare ajutoare?

— Probabil.

— Cine o fi?

Jack ridică din umeri. El lipise o ureche de pământ şi asculta.

— Lupta devine din ce în ce mai înverşunată. Băutorii de sânge dau înapoi.

— Ah! făcu Elsa. Dar cine oare îi atacă?

— Adversari foarte periculoşi, fără îndoială, căci strigătele lor arată o mare spaimă.

— Şi… au luat-o la fugă?

— Aşa se parc… mai ales că…

El se opri uluit. În peşteră răsunară acum bubuituri de arme.

— Auzi, strigă ea în culmea bucuriei, ne-au venit în ajutor albii! Trag în Alfurusi cu puştile…

— Şi acum ne strigă, exclamă Jack. Mi se pare că e vocea tatălui d-tale!

— Şi a lui Willie, fratele d-tale! Auzi, şi pe Dou-long-mor îl auzi?

În adevăr, în mijlocul zgomotului înconjurător, se auzea vocea puternică a dayacului care răcnea din toate puterile:

— Thuan!… Unde eşti, Thuan?

— Elsa, fiică-mea! striga şi doctorul Elias Brouwer. Elsa!

— Aici! strigă tânăra fată cât putu de tare. Aici! Ah, Jack, ei nu mă aud! Ce situaţie oribilă! Aici suntem, tată, Willie, Dou-long-mor. Hock, Hock!

— Hock! repetă nu departe de ei vocea ciudată a piticului vrăjitor şi în aceiaşi clipa o făclie lumină închisoarea lor pe piatră.

— Oli, exclamă Elsa uimită, tot el!

— Ca întotdeauna! completă Jack. Omuleţul acesta minunat a găsit o crăpătură în, stâncă şi a reuşit să ne descopere şi de data aceasta!

— Îţi mulţumesc, Hock!

— Mii de mulţumiri, mic zeu bine-făcător / spuse şi Elsa, întinzând ambele mâini spre pitic în semn de recunoştinţă.

— Eu spun la voi ce fost el în stare face I spuse acum vocea lui Dou-long-mor, care-şi arătase numai capul, căci trupul lui mare nu şi-l putuse vârî prin crăpătura mică prin care piticul reuşise să şi-l strecoare.

Atunci, în timp ce miliţienii aduşi de Elias Brouwer curăţau terenul sub conducerea lui Willie, liberând pe cei doi captivi, Dou-long-mor le explică în graiul lui scâlciat, cum Hock trimisese o trupă de negrii! armaţi cu arcuri şi săgeţi otrăvite, să-i conducă prin pădurea incendiată şi cum năvăliseră cu, toţii în peşteră, atacând pe Alfuruşi.

Băutorii de sânge, cuprinşi de panică, o luaseră la fugă, iar urangutanii îi urmăreau acum în munţi.

Astfel, recunoştinţa pigmeului mântuise pe Elsa de o moarte înfricoşătoare. El îşi plătise datoria pe care o avea faţă de Jack, pentru că acesta îl smulsese din braţele droserei uriaşe.

Dar aventura nu se sfârşi aci, căci după ce Willie şi Jack se aruncară unul în braţele celuilalt, covârşiţi de bucurie că fuseseră salvaţi, inginerul, examinând năruiturile de stânci care încinseseră calea tinerilor, scoase o exclamaţie de uimire.

— Diamante!... Diamante brute! E o mină, un zăcământ diamantifer!

În adevăr, Băutorii de sânge îşi făceau slujbele înfricoşate sub un munte de diamante.

*

Întors în plantaţia doctorului Elias, Willie o regăsi pe Frida, care-l aştepta, şi putu să-i comunice norocul neaşteptat care-i va îngădui să rămână la Borneo când va deveni d-na Dickson şi în acelaşi timp mătuşa prin alianţă a lui Jack, pe care Elsa îl şi numea logodnicul ei, căci nu se îndoia o clipa de consimţământul tatălui ei.

*

Tânărul naturalist şi solia lui rămaseră prieteni cu Hock, piticul vrăjitor care le serveşte acum — ca un paj ciudat — drept călăuză în nesfârşita pădure virgină a insulei Borneo.

Uneori se întâlnesc cu urangutanii pe care Jack îi vizitează, în speranţa că va putea învăţa câteva cuvinte din graiul marilor maimuţe antropoide.

Poate că va reuşi într-o zi şi va ajunge celebru trimiţând

un memoriu societăţii de istorie naturală din Londra. Dar nu va părăsi totuşi niciodată insula Borneo, unde şi-a găsit fericirea.

---- Sfârşit ----

Cereți volumele apărute
în colecția „AVENTURA“:

RĂZBUNAREA CORSARULUI
de Guy Vander

CIUMA STACOJIE
de Jack London

PRIZONIERII SUBMARINULUI U-35
de Paul Dancray

REGINA NEVĂZUȚILOR
de Fr. Valade

MASCA DE ARGINT
de Max Dazergues

PRINȚESA TARAKANOVA

De la țigancă de șatră la tronul de împărăteasă și până la prăbușirea dramatică în camera torturilor.
Pasionantă biografie romanțată.

Editura „Adevărul“ S. A.